

Uvnitř si přečtete: Tipy na procházky a výlety pěší i cyklo • Tipy, kde se najíst a kde si zasportovat • Motokáry a koloběžky na Špičáku • Šumavská jezera • Hraniční chodník • Anketa s turisty • Jak proběhly Tradiční železnorudské slavnosti • Jak slavil pivovar Belvedér své nové pivo • Kdy je možné sekat trávu • Boj o Šumavu, jak ho vidí obce a pravidelné rubriky

MĚSÍČNÍK MĚSTA ROČNÍK XII SRPEN 2012 ZDARMA www.sumavanet/zeleznaruda/zpravodaj

Zastupitelé probírali úpravnu vody a dotace

Mimořádné zasedání zastupitelstva města se tentokrát neslo zcela v duchu číslice šestnáct. Bylo totiž již 16. v pořadí, konalo se 16. 7. a probíralo se na něm celkem šestnáct nejruznějších bodů. Zasedání se zúčastnilo deset zastupitelů ze třinácti, přičemž tři z nich se dostavili o něco později, dva byli omluveni a jeden nepřítomen. Místo konání, tj. zasedací síň MÚ, zůstalo stejné, změnila se pouze doba jeho začátku. Zasedání zastupitelů začalo už v 17,00 hodin, neboť od 18. do 20. hodiny pokračovalo besedou u „kulatého stolu“, kdy se občané měli možnost setkat a pohovořit se zastupiteli a zástupci jednotlivých odborů Městského úřadu (samostatně na str. 2).

V oblasti stavebních záležitostí probíralo zastupitelstvo města (dále ZM) opatření obecné povahy – stavební uzávěry a rekonstrukci úpravní vody, v kolonce „různé“ potom smlouvy o poskytnutí účelové dotace. Nechyběla pochopitelně ani diskuse.

ZM schválilo uzavření smlouvy o poskytnutí služeb se společností Grant Thornton Advisory, s.r.o. za účelem podání žádosti o dotaci, respektive podporu z operačního programu Životního prostředí pro období 2007 – 2013 na projekt „Železná Ruda – úprava vody a vodovod Alžbětín – 1. etapa“. Starosta byl pověřen podepsáním této smlouvy.

ZM schválilo uzavření smlouvy o poradenské činnosti se stejnou společností, spočívající v přípravě a organizaci výběrových řízení, realizovaných v rámci výše uvedeného projektu, předloženého do výše zmíněného programu. I zde byl starosta pověřen podepsáním příslušné smlouvy.

ZM schválilo záměr prodeje pozemku 526/2 v k.ú. Železná Ruda o výměře 60 m². Byly též schváleny dvě smlouvy na přijetí dotace od Plzeňského kraje, jedna ve výši 25 000 Kč (oprava CAS Hojsova Stráž) a druhá ve výši 100 000 Kč (oprava CAS Železná Ruda) a darovací smlouvy

na financování Tradičních železnorudských slavností.

Došlo k prohlášení jediného společníka při působnosti valné hromady. ZM jmenovalo Karla Grunda, bytem Belvederská 350, Železná Ruda, do pozice jednatele společnosti Železnorudsko, s.r.o. Funkce odcházejícího jednatele byla novému jednateři předána k 31. 7.

Závěrem ZM souhlasilo s vyhlášením výběrového řízení na pozici ekonoma města Železná Ruda.

Detailnější znění červencového usnesení ZM je jako vždy k dispozici na webové stránce železnorudského MÚ.

Na základě podkladů od zapisovatelky a sekretářky MÚ Anny Šebelíkové zpracovala LCK

Evropský unikát – hraniční nádraží Alžbětín

Hraniční nádraží Alžbětín, které je branou do Národního parku Šumava i Národního parku Bavorský les, bylo uvedeno do provozu v roce 1877 a budova tohoto nádraží je právě díky svému umístění evropským unikátem. Státní hranice totiž prochází přesně středem centrální haly, kde je umístěno Česko-bavorské informační centrum národních a přírodních parků. V podlaze umístěný hraniční kámen zde upozorňuje na průběh hranice.

Hlavním exponátem, který zaujme hned po příchodu do centra, je plastická mapa Šumavy. Model je v měřítku 1:50 000 a představuje Šumavu včetně sousedních pohoří. Mapa je vybavena světelnými diodami, které po stisknutí příslušného tlačítka zobrazí přírodní zajímavosti, informační centra nebo významné vrcholky hor a hranice Národního parku Bavorský les, Národního parku Šumava, Přírodního parku Bavorský les (Naturpark) a Chráněné krajinné oblasti Šumava (CHKO).

Popisu obou národních parků, Naturparku a CHKO se věnují i čtyři kouty centrální haly, seznámíte se zde se živočichy, rostlinami a nejznámějšími krajinnými prvky těchto oblastí. K názornému zobrazení zde slouží i dotyková obrazovka, která nabízí deset informačních programů, například s tématy pod hladinou šumavských jezer, netopýři nebo Šumavou za houbami. Promítací sál je dočasně z důvodu rekonstrukce uzavřen.

Velmi pěkně vypracované dřevěné panely vám pomocí obrázků i slovem přiblíží cestu vodních kapek Šumavou od jejich vzniku, až po cestu řekou Vltavou. Zajímavé jsou i informace o evropském rozvodu a regionu mezi Dunajem a Vltavou. V další části centra, která je oblíbená zejména u dětí, je umístěn model železnice, symbolizující spojení Klatov a bavorského Plattlingu. Vlázky uvede do pohybu sám

Pokračování na straně 2

Jihoafričan Johann Potgieter se stal vítězem elitní kategorie mužů na IXS Downhill Cup – Evropském poháru ve Sportovním areálu Špičák 11. a 12. 8. 2012 Text si přečtete na straně 34.

Kulatý stůl

Kulatý stůl občanů Železné Rudy se zastupiteli města obsahoval několik důležitých témat. Cyklostezka na Špičáku se posunula konečně do stádia realizace. Jde o zásadní investici města. Druhou zásadní investicí je průjezd Hojsovou Stráží. „Investujeme dost do cestovního ruchu,“ řekl starosta města Michal Šneberger. Jde zejména o tři nové naučné stezky – Sklářskou stezku, stezku Historie obce Špičák a stezku Utažená obrana železné opony, které byly letos otevřeny. Popis a topografie těchto unikátních stezek je k dispozici v Informačním turistickém centru v Železné Rudě (budova radnice).

Dotazy padly i na stěhování mateřské školy do budovy základní školy a systém úprav v základní škole. Železnorudský podnikatel Jaroslav Tobiáš, provozovatel penzionu Bultas, navrhl, aby v Železné Rudě vzniklo sdružení podnikatelů. „Je třeba nejenom špačkovat, ale řešit věci společně,“ řekl. Také si postěžoval, že návštěv-

s občany Železné Rudy – konstruktivně i kriticky

Starosta Železné Rudy Michal Šneberger

níci chodí vykonávat potřebu do jeho penzionu, protože ukazatel v informačním systému města je špatně nasměrován. Padly i náměty k webovým stránkám města, které by bylo třeba více

orientovat na turisty a návštěvníky města. Řešil se i průjezd Sklářskou ulicí. Ta vede směrem na Alžbětín a Debrník paralelně s hlavní silnicí a někteří automobilisté ji využívají pro průjezd městem. „Těžká doprava tam nepatří,“ řekl starosta. Dotazy byly i k řešení způsobu parkování u nové lékárny v centru města Dr. Max. Padly i náměty, aby sídla firem, které tu podnikají, byly v Železné Rudě. Například stavební a developerská společnost Trigema, která má sídlo v Praze a která koupila Ski areál Samoty. Zmínka se týkala i osudu zchátralého domu č.p. 21 v Alžbětíně, který patří bývalým manželům Evě a Milošovi Zábranských z Prahy. Na stavbu bude vydán demoliční výměr, jakmile vyprší lhůta k likvidaci stavby.

Starosta města oznámil, že záměr zprovoznit tradiční tzv. Lávkovou cestu nad Čertovým jezerem stále trvá a na hrázi Čertova jezera je třeba umístit koše. „Problém je v tom, že správní území města je příliš velké,“ podotkl. Diskuse se rozvinula i kolem odchodu tajemníka města Jiřího Kvapila na správu NP a CHKO Šumava ve Vimperku. Kvapil se v sídle správy NP a CHKO Šumava stal náměstkem ředitele Jiřího Mánka pro vnitřní správu (odpovídá funkci ekonomický náměstek). Kvapil je po Tomáši Faitovi (náměstek pro vnější vztahy) druhý vrcholný činitel na správě parku, který je ze Železné Rudy, což je pro město jistě vyznamenání. Vimperk patří již do Jihočeského kraje a pracovníci z jihu tu hrají tradičně přesilovku.

S dlouhým příspěvkem vystoupil František Vrbas ze Špičáku. Vrbas se dostal v červnu na titulní stranu celostátní Mladé Fronty Dnes v článku „Sám proti gigantu“ kvůli svému osm let dlouhému sporu s firmou ČEZ o elektrické vedení na svých pozemcích na Špičáku, které získal v restituci. Jeho pozemky křížuje také plynovod RWE. Vrbas si proto podal stížnost k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Na Kulatém stole občanů řekl Vrbas: „Do dnešního dne nejsou uzavřena věčná břemena na mých pozemcích.“ Vrbas má ale také pozemky v Železné Rudě, které nemůže používat, protože na nich stojí například vodojem města. Vrbas dále upozornil na případ podezření z falšování podpisů v rámci doručování územního rozhodnutí o umístění stavby Cyklostezky a cyklistické trasy na území Železné Rudy. K padělání podpisů mělo dojít v roce 2009 při projednávání s majiteli dotčených pozemků. Mělo jít o cca 15 podpisů. Policie ČR v roce 2011 trestní věc podezření ze spáchání trestného činu odložila a Okresní státní zastupitelství v Klatovech letos v březnu stížnosti Františka Vrbase zamítlo jako nedůvodné, protože nebylo možné stanovit, kdo podpisy padělal. Trestní odpovědnost tedy nelze dovodit. Starosta města na Kulatém stole k námitkám Františka Vrbase odpověděl, že věčná břemena se řeší budou a upozornil, že v době společenského zlomu - sametové revoluce se nahromadila celá řada problémů a křivd, které se dodnes obtížně řeší, přibýly další problémy, možná i křivdy. K tomu přispěla velká naivita a euforie doby postkomunistické. Město ale tyto problémy a křivdy řešit chce.

-rh-

Evropský unikát – hraniční nádraží Alžbětín v Železné Rudě

Dokončení ze strany 1

návštěvník, pokud zvolí k německé otázce správnou českou odpověď. Modelem tunelu projíždí již nezávisle na vašich jazykových znalostech dva vláčky, symbolizující zde původní spojení Praha-Mnichov. Nad modelem železnice je ve směru jih-sever znázorněn profil šumavské krajiny s vyznačenými vlakovými zastávkami. K zakoupení je zde velké množství suvenýrů z přírodních materiálů, pohlednic a map, volně k dispozici jsou pak nejružnější informační materiály. A na další otázky vám ochotně odpoví pracovníci centra. Své zastoupení zde má jak česká, tak německá strana. Centrum má v současné době přístup ze tří stran, přičemž z vlakového nástupiště je přístup bezbariérový. Další je z parkoviště za železniční budovou a třetí z křídla na české straně nádraží. Z důvodu rekonstrukce německé části je v současné době čtvrtý přístup uzavřen. Jeho obnova

se plánuje na leden 2013, kdy by měly být stavební práce současně rozšíření expozic dokončeny.

Co bude obsahovat návštěvnícké centrum na bavorské straně?

Sklepní prostory budovy budou ukrývat voliéry s netopýry, půdní prostory pak model historické železnice v podobě z roku 1877, kdy bylo nádraží vystavěno. Dále se plánuje muzeum lyží a další tematické stálé expozice.

Jak jsem se při své návštěvě dozvěděla, návštěvnost Informačního centra Alžbětín je dnes v průměru 120 osob denně. Zajímalo mě tedy, jaké otázky bývají nejčastější. Patří k nim prý dotazy na turistické cesty, ale i žádost o pomoc obsluhy automatu, který na německé straně nádraží nahrazuje prodej jízdenek. A ta nejkurióznější? To bývá poměrně častý dotaz německých turistů: „A kde je vlastně ta brána k národnímu parku?“

P.Š.

Interiér informačního centra. V popředí plastická mapa se světelnými signály

Poděkování těm, kdo zajistili Rysí slavnosti na jedničku

I když červencové Rysí slavnosti jsou více než měsíc minulostí, rád se k nim vracím. Nejen z důvodu, že spokojených návštěvníků bylo hojně, i když zpočátku počasí této akci nepřálo, ale také z toho důvodu, že spokojení byli i prodejci certifikovaných šumavských výrobků, což člověka vždycky potěší. Mé poděkování za pomoc při organizaci a průběhu slavností patří zejména železnorudským hasičům a hasičkám, kteří odvedli jak profesionální práci, tak svým lidským přístupem dokázali pomoci fyzicky i duševně. Děkuji také starostovi města a všem zaměstnancům města Železná Ruda, kteří se na přípravách a vlastním průběhu akce podíleli a o zdárný průběh se zasloužili, tentýž dík patří i mé kolegyni z Informačního turistického centra. S prominutím – nikoho nejmenuji, nerad bych na někoho zapomněl a to by mne mrzelo. Takže všem ještě jednou velké poděkování a těším se na příští Rysí slavnosti!

Václav Šebelík,
Informační turistické centrum

Starosta města Michal Šneberger (rozesmátý vpravo) se zúčastnil tradičních slavností Grenzlandfest ve Zwieselu. Při příležitosti Dne obcí absolvoval slavnostní maratón spolu se starostou Zwieselu Franzem Xaverem Steiningerem (první nalevo), náměstkem hejtmána Plzeňského kraje Ivo Grünerem, zemským radou okresu Regen Michaellem Adamem a starostou Hartmanic Jiřím Juklem. Za starostou sedí Šárka Kuthanová z krajského úřadu Plzeňského kraje a Susanne Wagner, ředitelka Turistického servisního centra Regen.

foto archiv

V železnorudském kostele zahraje JILL Trio

5. září v 19 hodin se v prostorách železnorudského kostela Panny Marie Pomocné z Hvězdy svému publiku poprvé představí tři pohledné dámy z komorního JILL Tria z Klatov. Dychtivé uši příchozích posluchačů naplní vesměs méně známými tóny klasické hudby. Jana Pláničková (akordeon), Irena Bryndová (violoncello) a Lucie Zieglerová (housle) zde vystoupí se vskutku neotřelým repertoárem skladeb od Astora Piazzolly, Yanna Tiersena a G.Ph. Telemanna, jež doplní barokní hudbou od G.F. Händela.

Zatímco tvorba Telemanna a Händela je příznivců vážné hudby dobře známá, v případě Piazzolly a Tiersena už tomu tak být nemusí. Neuškodí tedy dodat, že Astor Piazzolla (1921 – 1992) založil hudební styl Tango nuevo, jenž se v Argentíně vyvinul z klasického tanga. Francouz Yann Tiersen se řadí mezi současné skladatele. Proslavil se především hudbou ke známým filmům Amélie z Montmartru nebo Goodbye, Lenin.

Svěží trio vzniklo v Těchonicích, kde byly Jana Pláničková a Irena Bryndová členkami doprovodného orchestru ke hře Tajemný hrad v Karpatech. Poněvadž chtěly i poté pokračovat ve hraní, původně k sobě přizvaly houslistku

Lucii Cihlářovou. Nejen hudbou živ je člověk, a tak Lucie Cihlářová se v současnosti věnuje příjemným mateřským povinnostem. Zastupuje ji však její jmenovkyně Lucie Zieglerová. I ona skvěle ovládá hru na týž nástroj. A dobře, že jde právě o ni, neboť samotný název JILL Trio je vlastně odvozen od prvních písmen křestních jmen všech tří, respektive čtyř protagonistek – J jako Jana, I jako Irena a dvě L jako obě Lucie. Pokud vám zejména jméno Jany Pláničkové čirou náhodou něco evokuje, není divu. Na rozdíl od svých kolegyní, pro které je hudební produkce spíše koníčkem při jiných profesích, Jana absolvovala studium konzervatoře v Plzni a nyní vyučuje hru na akordeon v klatovské ZUŠ Josefa Klíčky.

Členky JILL Tria společně čile koncertují. Doposavad mají za sebou několik opravdu zajímavých hudebních počínů – hudební doprovod při vernisážích klatovského sochaře a malíře Václava Fialy a po hře Zelňačka v Těchonicích, koncert v renesančním dvorku v Klatovech a samostatný koncert v knihovně v Nýrsku. Můžeme tudíž předpokládat, že během vystoupení v Železné Rudě splní i naše hudební očekávání.

LCK

JILL Trio v akci

Jubilea srpen 2012

V měsíci srpnu oslavuje své kulaté životní jubileum

Marie Soukupová, Železná Ruda

Zároveň blahopřejeme našim občankám, které v měsíci srpnu oslaví více než 80 let svého života

Věra Blektová, Železná Ruda
Kristina Svítlová, Železná Ruda

Všem jubilantům blahopřeje sociální komise.

Železnorudské slovní perly

- „Mami, proč mejou to auto?“ (chlapec ke své mamince při ukázce místních hasičů - hašení hořícího automobilu).
- „Brejle holt nemají stěrače.“ (ředitel běžec-kého závodu k malé závodnici, která vlivem deštěm zamlžených brýlí ztratila na trati obě botky).
- „Jak se tak dívám, napadá mě, že DJ Lumi si, zmožen slavnostmi, dá po svojí laserové show Brufen a Chai“ - čti čaj (moderátorka sobotního večerního programu na Tradičních železnorudských slavnostech při pohledu na názvy kapel a ostatních účinkujících)
- „Už vím, proč balónkovi-delfínovi nevadí, když prší. Je to vodní životel.“ (chlapec ke své babičce u stánku s pouťovými balónky).

Městská knihovna

Zajděte do knihovny

Městská knihovna je otevřená po celé prázdniny, sídlí v přízemí budovy základní školy, má otevřeno v pondělí, úterý a čtvrtek odpoledne od 14 do 18 hodin, v úterý již od 13 do 18 hodin. Pro všechny příchodí jsou zdarma k dispozici tři počítače napojené na internet, knihy si mohou zájemci půjčit i jednorázově za poplatek 10 Kč, čehož rádi využívají zejména turisté.

V létě přibýly do knihovny knihy pro děti Bára a Flíček mají prázdniny, Klárka a Kubík v ZOO od Ireny Landau, Filipova prázdninová dobrodružství od Renaty Kaminské, kniha básniček od Jiřího Havla a Edity Plickové Co tu kvete, svítí, létá a letošní kniha Martiny Drijve-jové Domov pro Mart'any, která pojednává o desetileté Michaelce, která se s rodiči přestěhovala. Větší děti si mohou přečíst Uzly a pomeranče Ivy Procházkové, což je kniha o statečnosti, odpovědnosti a první lásce.

Dospělí čtenáři si mohou nově vypůjčit lékařský thriller Daniela Kally Bakterie, dva detektivní romány kanadského autora Davida Morrella V pasti a Bludičky, kde se policejní seržant Daniel Page vydá po stopách své nezvěstné manželky až do texaského městečka, kde se každý večer zjevují nad krajinou tajemná světla. Na místě seržant znepokojeně zjistí, že nestojí jen před úkolem zachránit od jejich neblahých účinků svou ženu, ale že o jejich podivnou ničivou sílu projeví zájem i speciální vojenské výzkumné laboratoře.

Detektivní román Jamese Pattersona Černý tygr pojednává o brutální vraždě bývalé lásky Ellie, která přivede Alexe na stopu vůdce gangu nezletilých zabijáků, jemuž se přezdíval Tygr. Tygr je lidská zrůda s vazbami na nigerijské podsvětí. Další dílo tohoto autora Záhadné vlny je také detektivní thriller. Ned si naplánoval život v luxusu po boku bohaté Tess, místo toho však zažívá nejhorší noční můru svého života. Umělecká díla pohádkové hodnoty, která měl ukrást, nevysvětlitelně zmizela a jeho kumpáni i snoubenka jsou mrtví.

Američan Christopher Reich napsal dva kriminální romány, které na sebe volně navazují. Jonathan a jeho půvabná žena Emma si vychutnávají úspěšnou horolezeckou výpravu do švýcarských Alp. Při jednom výstupu ale udeří prudká bouře a Emma se zabije při pádu do skryté ledové trhliny. O čtyřicet hodin později obdrží Jonathan obálku určenou jeho mrtvé ženě. Uvnitř jsou dva lístky z úschovny zavazadel, ale když se Jonathan vypraví na nádraží, musí o Emminu pozůstalost tvrdě bojovat. Přestřelka si vyžádá život jednoho z útočníků, druhý je těžce zraněn. A jako by to nestačilo, vzápětí vyjde najevo, že to byli švýcarští policisté. Nejhorší ze všeho je ovšem

důkaz Emminy zrady. Teprve ten Jonathana naprosto uzemní. Na rozjímání ovšem nemá čas. Bez vlastního přičinění se stal cílem špičkového zabijáka, a chce-li přežít, musí odhalit zničující informace, které před ním skrývala vlastní žena – tak tohle téma je rozpracované v prvním díle Pravidla zrady.

Druhá kniha série Jonathan Ransom Několik měsíců po zmaření teroristického útoku na civilní letadlo se Jonathan Ransom ocitá v knize Pravidla pomsty v odlehklém koutě Afriky, zatímco jeho manželka uniká před hněvem Divize, tajné americké zpravodajské agentury, kterou zradila. Manželé se setkávají až na lékařské konferenci v Londýně. Když dojde k útoku na kolonu zahraničních diplomatů, romantické setkání se změní v teroristickou řez. V nastalém chaosu Emma zmizí a bezpečnostní kamery odhalí Jonathana jako hlavního podezřelého. Ransom, který se ocitne v policejní cele, dobře ví, že pokud chce očistit své jméno, nezbyvá mu než vypátrat manželku a jednou provždy zjistit, kým Emma ve skutečnosti je.

Hlavním hrdinou historické detektivky Španěla Andrese Pascuala Skladatel bouří je mladý hudebník Matthieu, který se marně snaží stát členem dvorského orchestru Ludvíka XIV. Místo toho se prostřednictvím svého bratra dostane do tajné pařížské laboratoře Isaaka Newtona, jenž nelituje obětí při hledání nejvyšší pravdy – formule alchymické transmutace. O několik dní později je Matthieuův bratr brutálně zavražděn a mladík se ocitá ve víru dramatických střetů a zákeřných intrik, jež ho dovedou až na dvůr krále Slunce. Mezi historické romány s detektivními prvky se řadí i Císařova poslední vůle Jana Bauera, který se odehrává v době Václava IV.

Z detektivek si můžete nově přečíst Krvavé moře od Švéda Ake Edwardsona, Podraz na přítele Jaroslava Kuřáka, Podzim neutečeš Františka Uhra nebo detektivní román Nory Roberts pišící pod pseudonymem D. J. Robb Smrtící posedlost.

Bezstarostný a poněkud nezodpovědný Lukáš prochází životem, aniž by řešil jakékoli problémy. Ovšem ani jemu osud nespletl jenom růžovou nit. Po rodinné tragédii se musí postavit na vlastní nohy a začít uvažovat o životě jinak než jako o ráji plném požitků a nicnedělání. Když překoná nejtěžší období, svitne mu přece jenom šťastná hvězda. Stojí tváří v tvář skutečnosti, že se ze dne na den stal nezávislým. Díky tomu si zařídí život tak, aby se mohl cítit spokojený a vlastně i užitečný. Ale v okamžiku, kdy se pohybuje na vrcholu a uvědomuje si, že má v podstatě všechno, po čem kdy toužil, mu děsivý osud vstoupí do života podruhé. Příběh o rodině, přátelství, lásce, penězích a smrti, to je velice zdařilá prvotina Aleše Pragera pod názvem Mezi tím.

Ženy se mohou začít do milostného románu Fredy Birkner – Mahlerové Dáma z hotelu Grand nebo románu švýcarské autorky Nicole

Amrein Doktorka Kateřina. Jarmila Pospíšilová napsala román s detektivními prvky Palačinky s pepřem, Amanda Quick Počestné lži, Beatrice Small Vášnivě radosti.

Laura, která v dětství se svou matkou emigrovala do Anglie, se po letech vrací do Čech, aby se ujala restituovaného majetku. První, co po návratu do rodného města udělá, ovšem není prohlídka nemovitosti, ale telefonát dávne dětské lásce. Mezi Laurou a Pavlem to opět zajiskří, třebaže Pavel není tak docela bez závazků. Nic netušící Laura se zamilované vznáší v pražských ulicích a nevšimne si, že ji někdo sleduje. Stínem, který ji provází, je její bývalá spolužačka Jelena, kdysi nadšená pionýrka, která Lauru v dětství nenáviděla. Tímto tématem se zabývá román Aleny Jakoubkové Starým láskám nevolej. Její další román Všude manžel o dvou kůrkách má hlavního hrdinu nevěrného Michala, kterému se chce jeho žena pomstít.

Na závěr vás pozvu do knihovny k vypůjčení knihy Miroslava Donutila Ptejte se mě na co chcete, já na co chci odpovím, kde s vtipem sobě vlastním vypráví veselé historky ze svého života.

Martina Najmanová, knihovna

Obraz zakladatele kostela u nás

V září 2011 navštívil Železnou Rudu se skupinou lidí potomek rodiny Nothaftů, aby si prohlédl kostel Panny Marie Pomocné z Hvězdy.

Koncem této zimy pak oznámil, že ještě letos přijede znovu, protože vzpomínka na hezké a nečekané přivítání ho naplnila vděčností, a tak by chtěl přivést dárek. Podle jeho výslovného přání mělo být setkání neokázalé, se společnou modlitbou v kostele a za účasti starosty města Michala Šnebergra, pátera Vendelína Zboroně i zdejších farníků.

Takže 19. 7. jsme tedy podruhé přivítali svobodného pána Bechtolsheima s manželkou a jejich kastelánem. V kostele pak pan baron předal páteru Zboroněvi fotografickou kopii obrazu Johana Heinricha Nothafta z Wernberku, který tento železnorudský stánek nechal v letech 1729 – 1732 vybudovat.

Po společné modlitbě se přítomní odebrali na faru k malému pohoštění.

Tam se diskutovalo – jak jinak – hlavně o rodině Nothaftů z Wernberku, o jejich působení v této oblasti, o některých jejich životních osudech i o situaci kolem rodového majetku po vymření této větve v roce 1734.

Za tlumočení vděčíme naší neúnavné, ochotné a pohotové Marii Antošové. Ona také zajišťovala telefonické spojení s německou stranou. Ještě před rozloučením se celá skupina shromáždila před jižním portálem kostela, na němž je v chronogramu vytesáno jméno zakladatele této stavby, aby kastelán udělal další snímek tohoto milého a podnětného setkání.

Lidmila Kováčsová, Železná Ruda

Prázdniny ještě nekončí

Prázdniny ještě nekončí a příjemné letní dny se dají strávit třeba i na kurtech, které nabízejí některá rekreační střediska v Železné Rudě návštěvníkům k využití.

Autocamp Železná Ruda nabízí antukový kurt, zde si můžete zahrát nohejbal a volejbal. Pokud nejste ubytováni v kempu, zaplatíte 50,- Kč za hodinu, pokud jste zákazníci kempu, máte kurty k využití zdarma !

Penzion Ski-Bike Apartments na Samotách nabízí návštěvníkům dva antukové kurty, zahrát si tu můžete nejen tenis a nohejbal, ale i volejbal. Zapůjčení sportovních potřeb je možné. Cena první hodiny je 100,- Kč, každá další 50,- Kč.

Dalším penzionem v Železné Rudě, který můžete s tenisovou raketou navštívit, je **penzion Valmi**. Antukový kurt je připraven pro tenis a nohejbal. Cena první hodiny je 100,- Kč, každá další započatá 50,-Kč.

Na Špičáku si můžete zahrát tenis nebo nohejbal na antukovém hřišti **penzionu Vrbas**, zapůjčení veškerých sportovních potřeb je zdarma. Je zde nutná rezervace na tel.čísle 604 446 532 a cena je 50,- Kč/hodina.

I **hotel Grádl** nabízí nově vybudovaný antukový kurt pro nohejbal a volejbal a v těsné blízkosti **hotelu Belvédér** je možné využít víceúčelové hřiště s umělým povrchem pro tenis a nohejbal.

Autocamp Železná Ruda

Ski - bike Penzion Samoty

Všimli jsme si • Všimli jsme si

Cesta loukou a lesem Nad trojkou získává nový kabát. Blátivý, místy křivolaký půdní povrch nenávratně mizí, respektive je nahrazen většími bílými kameny. Ty slouží jako podklad, překrývají se šotolinou a následně ještě jemným asfaltem. Vzniká tak pohodlná komunikace pro pěší, kterou mohou po dokončení bez obav využít také cyklisté nebo maminky s kočárky a dostat se tak až na Čertovo jezero. -red-

Muzeum Šumavy - expozice Železná Ruda vás zve na výstavu obrazů Simonetty Šmídové

Nejsem sběratelem ani znalcem umění, nepatřím ani k častým návštěvníkům galerií a obrazových výstav. A pokud se mi má obraz líbit, musím mu rozumět. Nezáleží na tom, zda je na něm zachycená krajina, úzké uličky některého z měst nebo francouzská kavárnička. Obraz musí umět přitáhnout pohled nejen svými ladícími barvami, ale hlavně atmosférou. A právě obrazy, které v současné době vystavuje Simonetta Šmídová v železnorudském muzeu, dokážou zaujmout. Příjemné teplé barvy podzimu, krajina se zvláštní klidnou atmosférou. Simonetta Šmídová, malířka pocházející z Brna, žije v současné době v Hrádku u Sušice.

Prodejní výstava jejích obrazů je v Muzeu Šumavy v Železné Rudě otevřena od 5.července do 31. října 2012. A jistě stojí za návštěvu.

P.Š.

Tradiční železnorudské slavnosti nezklamaly

Pestrý program receptem na pohodu

Zatímco místní osazenstvo se v době Tradičních železnorudských slavností vehementně snaží zůstat doma a nikam neodjíždět, návštěvníci Šumavy svou dovolenou obvykle vědomě plánují na přelom července srpna s cílem přijet na Železnorudsko. Záměr se vyplatí oběma stranám – všichni si slavnosti dosyta užijí.

Jejich program je každoročně velmi pestrý, takže občas nastává tak trochu dilema, kam předně jít, co koupit, vidět, slyšet, dát si k jídlu, k pití, zažít, jak se pobavit. Recept je zcela jednoduchý. Ničím se zbytečně netrápit, nic přehnaně neřešit a dát na instinkt. Prostě se vyplatí zaměřit přednostně tam, kam vás srdce táhne, nevynechat, pokud možno, nic podstatného a ochutnat od všeho aspoň trochu. Pomyslně i doslova – grilovaná masa a klobásy, piva, smažené bramborové spirálky, valašské frgály, perníky, turecký med, marcipán, žužu, nasát vůni čerstvého pečiva, koření, čaje, čajových směsí a bylinek, pocítit žár výhně uměleckých kovářů, pořídít si něco na ozdobu interiéru, potěšit se pohledem na novotu zářící vozy známých autosalonů, vnímat melodie a písně harmonikářů z Kašperských Hor a Bavorska, živou muziku různých žánrů i reprodukované hudební DJ pecky, laserovou show, sborový zpěv, hlášky moderátorů, latinskoamerický tanec, prožít radost z heliem naplněných balónků, trochu adrenalinového vzrušení na pouťových atrakcích, juchání a ponocování do pozdních nočních hodin nebo skutečně až do rána bílého.

Tradice pokračuje

Třídenní Tradiční železnorudské slavnosti, pořádané městem, byly již páté v pořadí. Ohlédneme-li se zpátky, jejich historie, včetně jiného místa konání a jiných pořadatelů – agentur, sahá až do období kolem roku 2000. Tehdy se však odbyvaly během jediného dne. Ty letošní se rozjely v pátek 3. 8. po 14. hodině. Úvodním slovem je odrazila od břehů Ivana Vilišová z železnorudského Informačního turistického centra, na jejíž bedrech novodobě spočívá hlavní díl náročné organizace, se starostou města Michalem Šnebergem po boku.

Novinkou farmářské trhy

Do svého nabitého obsahu tentokrát slavnosti vtěsnaly zase jednu výraznou novinku – sobotní farmářské trhy od 8 hodin ráno. Kdo nebyl vysloveně udolán prvním dnem prázdninového veselí a přivstal si, dobře udělal, ač premiérové zastoupení farmářských stánků sem tam zkopřil dešť. Nejprve dobromyslně k ochutnání, posléze ke koupi tu farmáři nabízeli maso a uzeniny, kozí, kravské a prestižní ovčí sýry Arnika, čerstvý chléb se zapečeným uzeným masem, pečený čaj, med různých druhů ve sklenicích několika velikostí, sladké a slané indické pečivo zhotovené z ingrediencí, jež jsou spolu zásadně v harmonickém souladu, a rukodělné výrobky.

Zaslouženou pozornost návštěvníků slavností budil umělecký kovář s výhni a kovadlinou

Bojovníci s ohněm

Rozhraní sobotního dopoledního a odpoledního programu patřilo ukázce zásahu železnorudských hasičů, které při poskytování pomoci vždy podporují Horská služba Šumava a Informační a strážní služba NP Šumava. Ukázky hasičů každoročně nacházejí svoje vděčné diváky, kterým se bojovníci s ohněm snaží předvádět stále nové věci. A tak tentokrát došlo k zásahu u srážky traktoru s osobním autem a nakonec i k hašení hořícího automobilu. Místním hasičům dorazily posily z Hojsovy Stráže, Srní a Sušice. Děti si možnost testování pravých hasičských přileb a prozkoumání červenobílých zásahových vozidel jako vždy náramně užívaly.

Ukázka zásahu hasičů přilákala davy přihlížejících

Děti testují helmy spřátelených hasičů ze Srní

Živá hudba

Diváci se potom přesunuli do hlavního stanu slavností na třídě 1. máje. Na pódiu se střídala jedna hudební formace a žánr za druhou – Stavovanka, Luďka Kuralová – Tausnerová a Petr Vondrášek alias duo Dream. Nýrský Chai zaujal natolik, že pod pódiem roztančil přihlížející železnorudskou drobotinu. Pak ještě Brufen a DJ Lumi a jeho laserová show, zatímco ve stanu u hasičů se muzikantsky činila skupina Compact a neúnavný DJ Mára se svými osvědčenými vypalovačkami.

Večerní latina

Sobotní večerní program gradoval parádním tanečním vystoupením Dua Leandro a Ingrid German. Mladší dcera hoteliéra Bedřicha Karla st. ze Železné Rudy a její exoticky vyhlížející manžel z Dominikánské republiky předvedli směs žhavých latinskoamerických tanců. Jejich naprosto profesionální taneční kreace, nádherné šaty a nestrojený požitok z pohybu přilákaly veliký počet diváků. Napjatě očekávané vystoupení se jednoznačně stalo zlatým hřebem, jenž osobně přispěchal pochválit i starosta města.

Tradiční železnorudské slavnosti nezklamaly

Dokončení ze strany 6

Herec Pavel Nový rozdal medaile fotbalistům

Slavnosti kulminovaly v neděli 5.8. S polednem ke zúčastněným promluvil starosta Michal Šneberger, následován čestným občanem Železné Rudy, hercem Pavlem Novým. Po nich publiku předvedl své umění Železnorudský smíšený sbor pod vedením sbormistra Martina Červenky. A pak se Pavel Nový na pódium, respektive pod něj, zase vrátil, aby za asistence starosty města a sekretáře FJ SRK Železná Ruda pověsil na krk bronzové medaile železnorudským fotbalistům-žákům za vynikající 3. místo v Okresním přeboru Klatovy. Uznání patří samozřejmě též oběma trenérům. Vítězslav Hájek a David Greiner a sekretář FJ SRK Železná Ruda Rudolf Pavel byli za viditelné přispění k tomuto nádhernému úspěchu rovněž oceněni medailemi.

Čestný občan Železné Rudy herec Pavel Nový (vlevo) se starostou města Michalem Šnebergem (vpravo) si měli co povídat

Čestný občan města vždy vítán

Bez Pavla Nového by Tradiční železnorudské slavnosti byly tak nějak neúplné. Evidentně se tu i po letech cítí jako doma. Vždyť kořeny se nezapřou! Jeho vstřícné, nestrojené chování plné nadhledu a vtipu musí imponovat snad každému. „Mám ho moc ráda. Je vtipný a veselý. Přeuji mu

hodně zdraví a štěstí. Dal mi i pusu. Do konce života už se nebudu mýt,“ zavtipkovala jeho příznivkyně paní Miluška z Klatov. Čestný občan Železné Rudy je tu zkrátka vždy vítán. Nakonec se usadil v hlavním stanu, zájemcům ochotně rozdával svoje podobenky, podpisy a nebránil se ani fotografování s četnými fanoušky.

Další překvapení Františka Strnada

To už si ale moderátorské role dávno zkoušeli dvě z největších hvězd železnorudského dětského ochotnického souboru, Dagmar Ašková a Filip Najman. Sám jejich režisér František Strnad st. je uvrtal do této úlohy. A vsadil jako vždy na správnou kartu! Kromě provázení slovem Dáša s Filipem zapěli duet z divadelní hry Báj o Modrém a Černém jezeře za hudebního doprovodu svého klavírního učitele Martina Červenky. Dáša ještě připojila dva velmi rytmické songy v angličtině, při kterých už jí hudební aranžmá obstaral moderátorský a divadelní parťák Filip. Dagmar Ašková se tímto vlastně rozloučila se Železnou Rudou. Od září již začne studovat na umělecké škole v Praze. Do Rudy, jež jí byla po léta domovem, se prý bude za kamarády moc ráda vracet alespoň na prázdniny.

Los obstarat hezkou tečku třídeního maratónu Tradičních železnorudských slavností padl na kapelu s názvem Obšuka. Zvolila oblíbené písně a v parném odpoledni pod blankytně modrým nebem pohladila po duši.

Děkujeme laskavým sponzorům, jimiž v letošním ročníku byli: Penzión Alfa, Café Charlotte a Travel Free Shop.

Lucie Charlotte Kopecká

Novopečení moderátoři Dagmar Ašková a Filip Najman

Město Železná Ruda realizovalo projekt „Vybudování cyklotrasy – Singltrek – na Špičáku“, který byl spolufinancován Plzeňským krajem v rámci programu Podpora rozvoje cykloturistiky a cyklistické dopravy v Plzeňském kraji v roce 2011. Realizací tohoto projektu byla vytvořena přibližně 1 km dlouhá cyklotrasa, která začíná nedaleko křižovatky cest Špičácké sedlo – odbočka Rozvodí a končí na žluté turistické značce pod sedačkovou lanovkou ve Sportovním areálu Špičák. Tento typ stezky o šířce do 1,8 m vyhovoval podmínkám správy NP a CHKO Šumava a nevyžadoval žádné kácení vzrostlých stromů, zároveň miji lokality s výskytem zvláště chráněných druhů rostlin. Trasa bude navazovat na vznikající cyklostezky a cyklotrasy na Špičáku. Do budoucna je plánováno pokračování stejného typu stezky v další etapě.

PLZEŇSKÝ KRAJ

Procesí ke kapliče sv. Anny v Čachrově

Ve čtvrtek 26.července 2012 se v podvečer opět konalo procesí ke kapliče Sv. Anny v Čachrově, bylo již celkově 65. v pořadí a třetí obnovené.

První informace o kapliče jsou z r. 1790 a od r. 1894 se shromažďovaly dary na obnovu tehdy již sešlé dosavadní kaple zásluhou faráře Františka Bláhovce s plánem tuto kapli obnovit k 50. jubileu vlády jeho císařské milosti Františka Josefa I. Dary se scházely postupně a přispívali nejen místní farníci, ale i věhlasný houslový virtuóz Václav Kopta, olomoucký arcibiskup Thon, Národní jednota pošumavská, Spořitelna Most a celá řada dalších osob a institucí. Se stavbou kaple se začalo 24. června 1895 a slavnostní kámen byl položen 27. června 1895 Františkem Bláhovcem za velké účasti obecnstva. Kaple spolu s léčivým pramenem byla slavnostně dokončena a vysvěcena 22. září 1895 strážovským vikářem Petrem Götzem a od roku 1896 sem vždy o svátku Sv. Anny bylo zavedeno poutní procesí. Do Čachrova tehdy přiš-

cházela i procesí z Velhartic a Děpoltic, Divišovic a Němčic i mnoho poutníků ze širokého okolí. Tím byla nastolena dlouholetá tradice oslav svátku Sv. Anny v Čachrově. Tehdy procesí vycházelo od kostela Sv. Václava již ráno, ale ocitujme zápis z farní kroniky: „...ráno v 7 h procesí s trůnem do kaple Sv. Anny, po cestě loretánské litanie, zpěv Mariánských písní, tam Mše svatá se zpěvem písně ke Sv. Anně, potom litanie ke Sv. Anně, na zpáteční cestě zpívány Mariánské písně, v kostele pak požehnání. Hodně lidí se pobožnosti té zúčastnilo.“ Tato tradice trvala až do r. 1957, kdy bylo vykonáno poslední procesí.

Od té doby se u kaple konala pouze příležitostná setkání a mše, avšak bez procesí. V poslední době kaple zarůstala nálety a vegetací a pomalu vše končilo v zapomnění. Občanské sdružení Tvrz Čachrov, Muzeum železničních drezín Čachrov spolu s farností Čachrov připravily na svátek Sv. Anny v pondělí 26. července

Pokračování na straně 8

Na Šumavě objeveny nové endemické druhy

Naprosto přesně si vybavuji, že s termínem „chvostoskok“ jsem se poprvé setkala jako dítě při sledování oblíbeného filmu pro mládež s názvem Třetí skoba pro Kocoura z roku 1983. Parta mladých horolezců se tam při lezení na skálu střetla se záporákem Karlem Hromadou v podání Karla Semeráda, který tvrdil, že jako amatérský entomolog v oné jeskyni usnul, když v ní hledal chvostoskoky. Podivně znějící slovo posloužilo i jako inspirace pro pojmenování liberecké kapely Chvostoskok. Její existence již patří minulosti, na Šumavě však tento půdní hmyz vegetuje vesele dál už moře let.

V srdci Šumavy bylo totiž objeveno patnáct až dvacet nových druhů hmyzu. Nalezl je tu vědec Josef Rusek z České akademie věd. Jejich přesný počet však určí až následný podrobnější vědecký popis. „Podobné zprávy jsme zvyklí slyšet z Amazonie nebo z deštných pralesů jihovýchodní Asie. Nejnovější nález ukazuje, že i v Evropě je stále co objevovat,“ komentoval tuto informaci Dalibor Dostal, ředitel ochránářské organizace Česká krajina, která je místní národní organizací anglojazyčného mezinárodního projektu.

Objevení těchto unikátních druhů z doby ledové je výsledkem deseti-letého výzkumu v nejvzácnější části Šumavy – v původních horských smrkových lesích, kde se drží vlhko a chlad. Právě zde žijí dříve nepopsané druhy, patřící do dvou skupin půdního hmyzu: chvostoskoků a hmyzů. Přezily jen díky specifickým šumavským smrčinám. „Při posledních dvou až třech dobách ledových tito půdní živočichové nejdříve ustoupili před ledovcem z Alp do údolí Dunaje. Po oteplení se část z nich do Alp vrátila, část se přesunula na Šumavu, kde našla vhodné podmínky, postupně se vyvinula v nové druhy, které přezily od dob ledových až do současnosti,“ řekl Rusek.

Vědci se shodují na tom, že podobné typy lesů se nikde jinde na světě nevyskytují. „Ekosystém Šumavy je skutečně jedinečný. O jeho lepší ochranu by se proto měly zasadit státní instituce i nevládní ochránářské organizace,“ dodal Dalibor Dostal. Ochranářská organizace Česká krajina proto umístila právě do oblasti Šumavy svůj klíčový projekt Národního centra biodiverzity. Ten by měl přispět k návratu mnoha druhů, které byly v těchto místech v minulosti vyhubeny. Má chránit nejen unikátní místní lesy, ale také travnaté porosty, velmi bohaté na biodiverzitu.

Podle podkladů tiskové mluvčí České krajiny Soni Meikle zpracovala LCK

Smrčina na Světlohorské nádrži

Procesí ke kapličky sv. Anny v Čachrově

Dokončení ze strany 8

2010 obnovu tohoto tradičního procesí. Za účasti faráře Vendelína Zboroně a občanských sdružení se procesí zúčastnilo na 86 poutníků, a to i ze vzdálených míst. Během procesí, které probíhalo v tradičním duchu, se zpívaly písně za doprovodu hudby a na jednotlivých zastávkách pak probíhala nejen duchovní rozjímání a modlitby, ale i zpívání klasických šumavských písní. V kapli Sv. Anny byla celebrována mše svatá a znovu bylo požehnáno i léčivému lesnímu pramenu. Procesí v r. 2011 se zúčastnilo přes 135 poutníků. Obnovená tradice na du-

chovních základech není jednorázovým aktem, pokračovala i v letošním roce, kdy bylo vykonáno třetí obnovené procesí. Bohužel náhlá bouřka odradila některé návštěvníky, ale i přesto se procesí zúčastnilo okolo šedesáti poutníků. Procesí neslo korouhev Sv. Anny, trůn se soškou Sv. Anny a malované obrázky Sv. Anny na skle.

Pořadatelé začali o poutní místo a pramen postupně pečovat. Prvotním počinem je prokletění a obnovení přístupové cesty, aby vůbec bylo možné procesí obnovit. Dalším krokem bylo vykácení a vyřezání náletových dřevin v prostoru před kapličkou, čímž byl umožněn přístup

slunce a světla k poutnímu místu. Následně se provedly nezbytné záchranné práce na střeše kapličky, zdivu, v interiéru i u pramene. Nezbytností je však vyřešení vlastnických vztahů, respektive dojednání podmínek dlouhodobého pronájmu kapličky Sv. Anny s blízkým okolím. Bohužel vedení městyse Čachrov o obnovu těchto starých tradic nemá žádného zájmu, takže vše leží na dobrovolných pořadatelích.

Jan Tůma, Václav Zahrádka, Jan Kynčl

Poutníci za zpěvu šumavských písní se ubírají k lesní kapli sv. Anny, kde se nachází i léčivý pramen

Sošku sv. Anny od velhartického řezbáře Tittla a malované obrazy sv. Anny vysvětil v čachrovském kostele farář Vendelín Zboron, který je velmi dobře znám i železnorudským farníkům

Na skok do Bavorska

Tip na rodinný výlet s dětmi

Waldspielgelände ve Spiegelau (Území lesních her ve Spiegelau)

Les plný atrakcí pro malé i velké

K vyhledávaným výletním cílům českých a německých rodin s dětmi rozmanitého věku, od kojenců, přes batolata až po malé či větší teenagery bezesporu patří Území lesních her v bavorském Spiegelau. Málokdo však

atrakcí vyzkoušet. V opačném případě se mohou při dozoru nad svými robátky v klidu a pohodě občerstvit v lesní restauraci. Jsou tu totiž venku pohodlné stolečky s židličkami. Třeba taková káva se zmrzlinou pro dámy a pivo pro pány jistě nezaškodí. Zatoužíte-li po grilování, vydejte se na lesní louku k tomuto účelu určenou. Můžete se tu ovšem i jen tak procházet, stezek a okruhů je všude kolem dostatek. Území lesních her počítá se vším, takže tu najdete i luxusní dřevěné záchodky. A co víc, žádné vstupné se tady neplatí.

Kudy tam

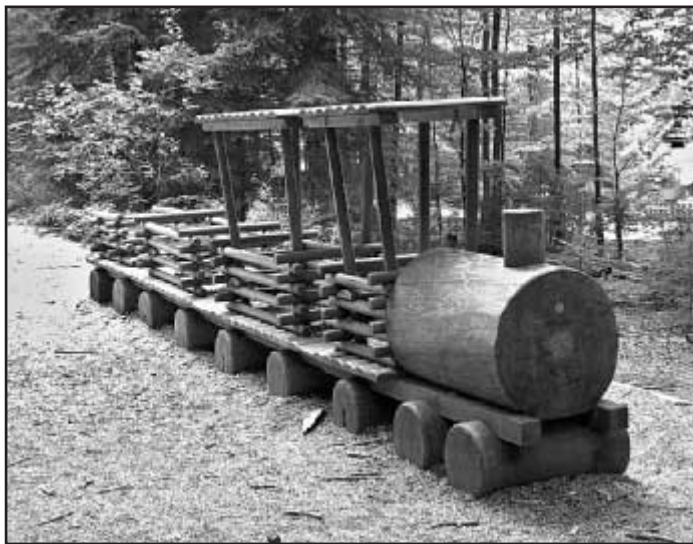
Do Spiegelau se po poradě s vaší navigací pochopitelně dostanete autem. Pokud jste na Šumavu dorazili bez automobilu, máte řízení vozidel za celý rok až nad hlavu nebo chcete-li si dát nějaký alkoholický nápoj, pak také kombinací českého vlaku nebo několika vlakových souprav Waldbahn. U několika spojů za den se lze svést Waldbahnem rovnou z české strany – ze stanic Špičák, Železná Ruda-město a Železná Ruda-centrum, případně každou hodinu z Bavorské Rudy až do Zwieselu. Ideální je proto naplánovat si tento výlet na víkend. To si můžete za 325,- Kč zakoupit rodinnou jízdenku SONE+DB. Při sobotních a nedělních cestách do Německa ji mohou využít dva dospělí a až tři děti do 15 let. V případě změny cíle lze po celý den bez obav vystupovat a znovu nastupovat na kterékoliv železniční stanici v Bavorsku. Vy však na nádraží ve Zwieselu přestoupíte na Waldbahn směr Frauenau. Žádné dlouhé čekání vás rozhodně nečeká, spoje velmi plynule navazují. Posléze už vystoupíte přímo ve Spiegelau.

Šnek na ruční pohon na přepravu vody

o něm ví, přesněji řečeno, těžko byste o vlastní vůli v tak malé obci hledali pravý dětský ráj, jímž jsou vesměs dřevěné atrakce – skluzavky, houpačka s protipohybem i rákosová, podobná houpací síti, prolézačky z provazů, hra s kovovými kuličkami, potvrzující platné fyzikální zákony, kolotoč, na němž je nutno udržet balanc a mnohé jiné. Většinu z nich ani jinde než tady neuvídíte. Vyslovená miminka toto povyražení, pravda, ještě neocení, natož aby ho v tak útlém věku vyzkoušela, zato je tu jejich

členové rodiny mohou celé hodiny vozit v kočárku na zdravém vzduchu po krásně udržovaných, tematických lesních cestách s informačními panely o fauně a flóře. Batolátka se nejspíš neodlepí od vyřezávaných zvířátek, na která je možné sedat, a určitě neodolají možnosti řídit ze dřeva vyřezávaný traktor s vlekem a vláček s vagónky. Ty se sice kromě volantů nepohybují, ovšem dětská fantazie nezná mezí. Každý si tu zaručeně najde něco pro pobavení. Ani dospělým návštěvníkům se nepovídá v sobě znovuobjevit kus dítěte a leccos z nabízených

Dřevěný vláček pro nejmenší

Za nádražíčkem se dáte vpravo, dostanete se na silnici, na ní se stále držíte vpravo, přičemž přejdete koleje, po kterých jste před chvílí přijeli. Dojdete na křižovatku, odsud směřujete po chodníčku při několika rodinných domcích nahoru až k lesu. Jako první zahlédnete parkoviště a také dětmi zbožňovanou atrakci – dlouhatánskou skluzavku. Posléze zaregistrujete lesní restauraci, která je samozřejmě v provozu. A potom už si podle libosti a vámi zvoleného tempa kráčíte tímto podivuhodným lesem. Doporučuje se nechat si na tento výlet alespoň půl dne, abyste si všechnu tu lesní zábavu stačili pořádně užít a vychutnat. Zpátky se přeprovíte stejně, jako jste sem přijeli, akorát v opačném pořadí. Garance toho, že jste ve Spiegelau se svými potomky či vnoučaty nebyli naposledy, je veliká.

Lucie Charlotte Kopecká

Dlouhatánská skluzavka

Horský pivovar Belvedér slavil výročí a představil pivo zvané Bermudský trojúhelník

Na šest stovek lidí si nenechalo ujít dvou-denní oslavy 5. výročí železnorudského pivovaru Belvedér, který za pět let provozu získal řadu ocenění českých i mezinárodních. Oslavy začaly už v pátek 13. července, kdy se na ně i přes nepřízeň počasí dostavilo kolem tří stovek milovníků pěnivého moku. Zatímco po oba dny až do ranních hodin hosté popijeli zlatavý mok pod velkým stanem, na venkovní kryté terase nebo přímo ve varně pivovaru, tři živé hudby Bráchové, Wyjou a Štreka se střídaly a hrály k tanci i poslechu.

Pětiletí pivovaru

„Pět let uteklo jako voda. Za bývalého režimu bychom řekli: Máme jednu pětiletku za sebou. A my máme za sebou pět let úspěšného provozu pivovaru a dělání slávy a tradice výbornému šumavskému pivu. Za tu dobu jsme se stali dokonce, v rámci malých pivovarů, mistry republiky, dvakrát jsme byli vicemistry a můj syn uspěl na všech vnitrostátních soutěžích a dokonce i na mezinárodní. Vaříme tradiční piva, nejsme příznivci moc ochucených piv. Jediné naše pivo je ochucené pravým šumavským medem, a to je Pašerák. Zveme všechny milovníky kvalitního českého tradičního piva na Belvedér a do Železné Rudy, protože si myslím, že naše pivo skutečně patří ke špičkám v naší republice. To se nevytahuju, to jsou fakta,“ říká zakladatel pivovaru Belvedér František Strnad starší. „My máme většinou smůlu na počasí, ale to nedělá náladu. Podstatné je, že lidé se tady baví, že pivo jim chutná. Letos jsme připravili zase nové pivo. Je to čtrnáctka a zatím má pracovní název Bermudský trojúhelník. O kulturní program se stará několik skupin. Teď hrají Bráchové - hrajeme s mým švagrem Jirkou Kaiselem jak písničky lidové, country, tak dokonce staré Olympiky a Petra Nováka. Za chvíli nás vystřídá vynikající country skupina Wyjou ze Stříbra. Zítra odpoledne bude hrát další bez-

vadná parta, kamarádi ze Štreky a večer oslavy na Belvederu zakončí Wyjou,“ dodává zakladatel pivovaru František Strnad starší.

Na oslavách jsem každoročně, říká železnorudský pamětník

Příjemné atmosféry na oslavy 5. výročí pivovaru si přišel užít i Stanislav Bartl (70) ze Železné Rudy. Úsměv na tváři, pobrukování známých písni spolu s muzikanty a orosená sklenice zlatavého moku v ruce mluvila za vše. „Je to vynikající. Je zde úžasná atmosféra. Byl jsem tady i před pěti lety v roce 2007 na otevření pivovaru, kdy zde byl i důstojný pán, který žehnal pivovaru na dlouhá léta, takže se mohu ohlédnout zpátky. Vzhledem k tomu, že už dlouhá léta v Železné Rudě žiji a zažil jsem doby nemilé i milé, podporuji místní podnikatele, konkrétně Františka Strnada, protože se známe již delší dobu a dávám malým a středním podnikatelům zelenou. Jsou to přece lidé, kteří se nechtějí obohatit na úkor někoho, ale jen za svoji práci, kterou vykonávají. Takže chodím na Belvedér hrozně rád. Dal jsem si tři piva, ale zůstanu zde ještě nějaký čas, protože přijela moje oblíbená skupina Wyjou, která hraje v rytmu country a tento žánr hrozně rád poslouchám. Ze železnorudských belvedérských piv miluji Švejka, vídeňské pivo ze starých letopisů, které se dělalo pro císařský dvůr, a pochopitelně mám rád i Belgrad,“ dodal znalecky Stanislav Bartl.

Zábava i pivo výborné

„My se sem s kamarády vracíme už třetí rok, děláme túru Šumavský dobrodruh,“ říká Václav Sedlecký (42) z Volar. „Většinou nás bývá pět šest kluků, vezmeme si dovolenou a jdeme pěšky z Volar do Železné Rudy. Máme různé

trasy. Třeba vloni jsme šli z Nového Údolí do Železné Rudy po červené značce zhruba 75 km a šli jsme to tři dny. Letos jsme šli z Domažlic do Rudy zhruba 65 km a třetí den jsme sem dorazili. Jsme trampové, většinou spíme pod širákem. A jak jsme se o této akci dozvěděli? Slyšeli jsme, že pivovar Belvedér má výborné pivo, tak jsme přijeli ochutnat, chutnalo nám a od té doby vlastně jezdíme na všechny akce, které pivovar pořádá. Dnes je to paráda! Počasí neporučí, ale zábava je výborná, pivo výborné, já myslím, že je všechno nádherné,“ řekl tramp Václav Sedlecký a dodal: „Mám nejradši polotmavou dvanáctku Belgrad. Novinku Bermudský trojúhelník jsem samozřejmě vyzkoušel. Opravdu mi chutnal a dořím, že se neztratím a stihnou i vlak domů.“

Přišlo hodně lidí

Na pivní slavnosti na Belvederu je většinou špatné počasí. „Stavěli jsme rychle stany, abychom byli schovaní pod nimi, protože celé dopoledne lilo jak z konve. Já nevěřil, že akce vůbec proběhne, protože v tomhle počasí by ani psa nevyhnal. Jsem hodně překvapen, jaké množství lidí přišlo. Byl plný stan, plná terasa,“ říká František Strnad mladší, spolumajitel, provozovatel a sládek pivovaru. „Tato dvou-denní akce byla vlastně oslava pivovaru, protože je to přesně pět let od zahájení vaření. Pro letošní rok jsme akci trochu změnili, vzali jsme sortiment z Moravy. Čepovali jsme osm druhů belvedérských piv, čtyři z Moravy a čtyři druhy čepují kamarádi z pivovaru Purkmistr Plzeň, takže zhruba je v nabídce sedmáct druhů piv. Lidé mají zájem o pivo železnorudské i dovezené. Jako organizátor akce mohu říci, že jsme spokojeni na všechny strany,“ dodal František Strnad mladší.

Připravila Hana Sádliková

Sládek a majitel pivovaru v jedné osobě František Strnad ml. kontroluje výrobu zlatavého moku

Na slavnost přišlo slavit mnoho žiznivých hostů

Kde se na Špičáku dobře najíst?

Pro ty turisty, kteří přicházejí od Můstku, Pancíře, Černého jezera nebo od lanovky na Špičák přímou cestou ke Špičáckému sedlu nejlépe poslouží **Hotel – Restaurace Karl** přímo na Špičáckém sedle. Jde o kvalitní hotel s příjemnou restaurací. Restaurace má dvě části a venkovní posezení - terasu. V zadní části je krb, ve kterém hoří vždycky, když je venku chladno. Podávají tu dobrou českou kuchyni. Vyhlášená je tu zejména domácí svíčková za cca 135 Kč. K dispozici jsou i klasická hotová jídla a speciality jako plněná vepřová panenka. Čepuje se Gambrinus a Prazdroj a černý Kozel. Pro automobilisty Birell. Je otevřeno denně od 11 do 21 hod.

Oblíbená **Pizzeria U Michala** (podle majitele a provozovatele Michala Vrbase) je součástí Penzionu Vrbas nad nádražím ČD na Špičáku. Dostanete tu kvalitní pizzy v cenách od 80 do 150 Kč, těstoviny nebo výborné hovězí steaky (kolem 240 Kč). Z terasy je výhled na horu Špičák a Jezerní stěnu. Den předem je možné objednat pečená kolena nebo uzená žebra. Čepují tu pivo Bernard. Otevřeno je denně od 12 do 21 hod.

Naproti Pizzerii U Michala je nekuřácká **Café Restaurant Avalanche**. Restaurace má originální výzdobu a má i terasu a patro, kde je možné také posedět. K máni je tu celá plejáda jídel, od palačinek v ceně cca 70 Kč až po náročnější minutky. Vyhlášené jsou tu například ovocné poháry. Čepuje se tu Gambrinus a Prazdroj a také černý Kozel.

Restaurace **Čertova chata** je součástí příjemného solitérního penzionu na svahu Špičáku směrem k Železné Rudě. Ze zahradní části restaurace je pěkný výhled na zákruty železniční tratě Špičák – Železná Ruda, na Hofmanky, Pancíř, Plesnou a Falkenstein. Součástí zahradní restaurace je dětské hřiště. Podávají tu domácí polévky, do zlatova grilovaná žebírka na medu s opečenou zeleninou a chlebem (cena 189 Kč). Ke specialitám patří i vepřová panenka s fazolovými lusky a smetanovou hříbkovou omáčkou. Dominuje česká kuchyně. Točí se plzeňská dvanáctka, světlý Kozel jedenáctka nebo černý Kozel desítka. Na víkendy mají pivo z oblíbeného místního pivovaru Belvédér. Otevřeno je denně 11 – 22, v pátek a sobotu až do 23.

Občerstvení **Bumbálka** – chata v ideální pozici při příchodu od Čertova jezera po asfaltové cestě směrem ke Statku Špičák. Chata byla dlouho uzavřena, dnes se její provoz znovu rozjíždí. Dostanete tu zatím jen drobné občerstvení, nealko nebo pivo Zlatopramen.

Restaurace **Jezzerka** leží při silnici mezi Špičákem a Železnou Rudou. Pokud přicházíte od Čertova jezera přes Statek Špičák, má pro vás velmi dobrou polohu. Hlavní součástí je česká kuchyně. Denně mají čerstvou pečenou kachnu. Venku je terasa. Čepuje se dvanáctka Plzeň nebo světlý Kozel. Otevřeno je denně 11 – 22 hod. Součástí provozovny jsou i oblíbené thajské masáže za rozumné ceny, a to v době od 10 – 24 hod.

-rh-

Hotel a restaurace KARL na špičáckém sedle

Pizzeria U Michala, kde si můžete zahrát i tenis

Restaurace Avalanche

**od 30. června 2012 je pro vás
nově otevřena
ZÁMECKÁ
RESTAURACE
A PIZZERIE**
17. srpna 2012
 vám od 20.00 do 1.00 hod.
 hraje k tanci a poslechu
 na zámecké nádvoří
Wagabond Blues
 VSTUP VOLNÝ

Malá prázdninová

ANKETA

David Koranda, 42 let,
toho času biker na dovolené, Plzeň

1. Mně se tady líbí moc. Jsem tu spokojený.
2. Překvapila mě například nová cesta z Hoffmanek na Gerlovu Hut'. Takových cest bych uvítal víc, více cyklostezek. Pozitivně mě také překvapilo, že jsou tu dokonce tři lékárny. Zdá se mi ale, že je tady málo lidí. Na druhou stranu je fajn, že jsme ubytování našli hned.
3. Samozřejmě hezká příroda, příjemná pro cykloturistiku. Dají se využívat i bývalé vojenské cesty. Je tu klid, několik hraničních přechodů do Německa a zároveň civilizace se signálem na mobil. Pohled na stromy napadené kůrovcem je trochu drsný, ale asi to k přírodě patří. Nemám na to příliš vyhraněný názor, jestli nechat být nebo kácet. Těžko říct. Snad si s tím příroda nějak poradí.

Natália, 12 let,
gymnazistka na prázdninách, na fotu uprostřed,
se sourozenci /zleva/ Daliborem, Valentinou
a Benjaminem, Ústí nad Orlicí

1. Mně se tady moc líbí. Líbí se mi okolí, příroda, Lanové centrum Nad nádražím, možnost jezdit do Německa, do hotelu Belvédér, kde je bazén a hřiště pro děti.
2. Uvítala bych, kdyby tady bylo kino nebo divadlo.
3. Momentálně mě láká Velký Javor, protože jsme tam ještě nebyli a koukáme na něj

Tři otázky pro návštěvníky Železnorudska:

1. Jak se vám líbí na Železnorudsku?
2. Jaké změny byste uvítali?
3. Co vás na Šumavě nejvíc láká?

z okna. Ráda se vracím do Domu divočiny
v Německu a na Pancíř.

Manželé Alena a Karel Novotný,
Praha

1. Milujeme zdejší přírodu, přestože jsme zhyčkáni „Českým rájem“, kde travíme víkendy.
2. Zdejší tržiště stále kazí celkový dojem. Sice ubyla, ale to, co zbylo, nám stále vadí.
3. Každý rok se nejvíc těšíme na setkání s našimi přáteli, které jsme tu za 22 let získali a těšíme se na útulný penzion St. Moritz, kde se cítíme jako doma. Neméně lákavé jsou procházky zdejšími lesy, které když jsou plné hub, tak nemají chybu.

Manželé Magda a Uwe Kittlerovi,
Halle / Saale

1. Železna Ruda se stále víc stává perlou Šumavy a hraničního prostoru s Bavorskem. Nabídka pro turisty je dobrá, není tu dlouhá chvíle.
2. Cítíme se tu být obtěžováni a oslovováni vietnamskými prodáváči. Více ochoty a přátelskosti mladých zaměstnanců v gastronomii, kteří chtějí jen vydělat a ne obsloužit. Utvořit prostředí, aby se tu zahraniční turisté cítili dobře.
3. Krásná příroda – nezměněná, zelené lesy a čistá příroda, hodně zvířat k pozorování. Není tu tolik předpisů a zákazů jako v Bavorském lese.

Prázdninový fejeton

Ticho a (noční) klid
aneb kdy sekačky
(ne)mají výť

Pro Železnorudsko jsou stěžejní zejména dvě roční období – zima a léto. V zimě nás padající sníh soustavně nutí brát do ruky lopatu či obsluhovat frézu a odklízet bílé nadělení z míst, kde ho prostě nechceme. Ale nemusíme sekat trávu. V létě je to jiné. Sníh nepadá, zato tráva roste jako vztekla. Hodně prší, takže se ta mrška k naší nelibosti bleskurychle vzpamatuje, přímo před očima poporoste a můžeme začít znovu. Kdo vlastní zahradu nebo jiný travnatý pozemek, to velmi dobře zná. Každý takový je prostě frekventovaně nucen vytahovat sekačku či sednout na traktůrek a div ne hodiny kroužit po zelené ploše. Jinak se vzrůstajícího porostu holt nezbyví. Zelená prý sice našemu zraku prospívá, zato uši se nám za příliv hluku, jenž sekací přístroje vydávají, rozhodně nepoděkují. Ani naše, a už vůbec ne ty cizí. Milovníci posezení u krbu a topení dřevem se připojí s motorovkou a cirkulárkou, zvelebitel svých příbytků, povzbuzení příkladem ostatních, rozjedou rušné stavební úpravy na svých příbytcích. A když po západu slunce všichni zmlknou, toužebně ticho a klid pro změnu vymaže bujará zábava, linoucí se z mnoha nočních podniků a rekreačních zařízení.

Na Silvestra, po tři dny Tradičních železnorudských slavností a v případě houkaček některé ze složek záchranného systému, kdy jde přinejmenším o zdraví, neřkuli dokonce o život, to všichni celkem bez problémů tolerujeme. Jsme-li mladí, mladší nebo na dovoleně, při které se chceme po všech stránkách kulturně povyrážet nebo nebydlíme-li poblíž míst, vyznačujících se pravidelnou hudební produkcí, je nám to šumafuk prakticky kdykoliv a prostě to neřešíme. Kámen úrazu nastává, nespádáme-li ani do jedné z výše uvedených kategorií. Ruku na srdce, to nás berou všichni čerti.

Pravidelné letní stesky některých starších spoluobčanů i generačně starších víkendových a prázdninových návštěvníků Železnorudska na tato témata mě v této souvislosti přiměly podrobněji prozkoumat Obecně závaznou vyhlášku města Železna Ruda č. 2/2012 o veřejném pořádku. Ta byla letos 4. dubna aktualizována a od tohoto data opětovně zveřejněna. Noční klid je v ní stanoven na dobu mezi 22. hodinou večerní a 6. hodinou ranní. Vyhláška dále říká, že „každý je povinen o svátcích a nedělích se zdržet prací spojených s užíváním zařízení a přístrojů způsobujících hluk, např. sekaček na trávu, cirkulárek, motorových pil, bouracích kladiv apod.“

Nárok na nerušený spánek po většinu noci denním kolotočem zmožení obyvatelé určitě mají, o tom žádná. No a při pohledu do kalendáře zjišťuji, že svátky v sekacím období slavíme pouze tři – 5. a 6. 7. a 28. 9. To se dá bez

číslo / ročník: 8/7

období: 5. červenec – 4. srpen 2012

Vážení čtenáři,

možná se také ptáte, proč tady uvádíme události od cca čtvrtého dne daného měsíce a ne od jeho počátku, čili od prvního. Je to z jednoho prostého důvodu, a to že vám chceme přinést co nejnovější informace. Protože uzávěrka Železnorudského zpravodaje je vždy k 5. dni daného měsíce a mnohdy se stanou události právě mezi 1. – 4. dnem, tak je nechceme nechávat až do dalšího měsíce. A také je to trošku originální :) Zrovna uplynulé období bylo na události poměrně bohaté, ale o tom stručně na následujících řádcích. Podrobněji, vč. fotografií ze zásahů a událostí najdete na našich stránkách. V případě, že nechcete přijít o zajímavé a aktuální informace, přihlaste se k odběru novinek na facebooku nebo na našich stránkách v jednoduchém formuláři.

Události za období: 5. červenec 2012 – 4. srpen 2012

6x technická pomoc	2x dopravní nehoda	1x požár	1x únik látek	1x planý poplach
6. 7. 2012 – K záchraně kotěte, které uvízlo ve sběrné jímce, jsme vyjeli do ulice Sklářská. Koťátko bylo během několika minut vytaženo a v pořádku puštěno na svobodu.			vyšším bodem. Zde došlo k havárii motorkáře, který se svým strojem narazil mimo komunikaci do svahu a hlavou do pařezu. Při té vši smůle měl řidič štěstí a značně mu pomohla jak přilba, tak motorkářský oblek. S poraněním hlavy a hrudníku byl letecky transportován do nemocnice v Plzni.	
6. 7. 2012 – Na odstranění bodavého hmyzu, který se usídlil na osobním automobilu před Travel Free Shopem, jsme vyrazili ve značné přesile 4 hasičů s CAS20 Tatra Terrno. Pomocí vysokotlakého proudu vody byl bzučící dav rozeznán. Při zásahu nedošlo ke zranění žádného zvířete ani zasahujícího hasiče. :)		10. 7. 2012 – Další dopravní nehoda motorky, která se střetla s osobním automobilem. Nehoda se stala pod Javornou. Při této události došlo k jednomu lehkému zranění.		
6. 7. 2012 – Odstranění padlého stromu na cestě do Hamrů.		11. 7. 2012 – Záchrana dalšího zvířete! A to hada ze studny v Hamrech. Při našem příjezdu se had nacházel na hladině, ale nejevil známky života. Urychleně byl sestaven trhací hák a spuštěn do pětimetrové hloubky. Díky šikovnosti hasiče byl had hákem zaháknut a vytažen. Po chvíli slunění a načerpání energie, už směle vyplazoval na všechny zúčastněné jazýček a byl vypuštěn do volné přírody		
6. 7. 2012 – K údajnému požáru trávy jsme vyjeli do Alžbětina. Na místě bylo zjištěno, že se jedná o pálení trávy, které nikdo nenahlásil.			14. 7. 2012 – Další odstranění spadlého stromu, tentokrát na staré cestě na Špičák. Pomocí motorové pily strom rozřezán a uklizen.	
8. 7. 2012 – Krátce po devatenácté hodině jsme vyjeli se dvěma zásahovými vozidly k dopravní nehodě motocyklu, pod Nej-			26. 7. 2012 – K odstranění několika padlých stromů mezi Slučím tahem a Skelnou jsme vyjeli s CAS20 Tatra Terrno. Před naším příjezdem někdo stromy z komunikace odstranil.	
			31. 7. 2012 – K rozsáhlému úniku oleje na silnici jsme vyjeli do prostoru Gerlovy Hutě. Na místě bylo zjištěno, že z porouchaného nákladního automobilu vyteklo několik desítek litrů oleje, které se rozprostíraly na vzdálenosti více než jednoho kilometru. Nejrizikovější místa byla zasypana sorbentem a uklizena, zbytek byl k dořešení předán Správě a údržbě silnic.	

1. 8. 2012 – A poslední událostí za uplynulý měsíc, byl požár sloupu veřejného osvětlení v Alžbětíně. Pravděpodobně kvůli technické závadě došlo k zahoření přímo v „lampě“. Před naším příjezdem došlo k samouhašení. Na místo se dostavil technik služeb města, který lampu provizorně opravil. (Podrobněji o Tradičních železnorudských slavnostech na straně 6 a 7).

Tradiční železnorudské slavnosti

Myslím si, že k tomuto tématu nemá cenu psát více, než je nadpis. Všichni víme o co se jednalo, všichni víme co jsme tam dělali. A kdyby se náhodou našel někdo, kdo si to nepamatuje, může si to připomenout v obsáhlé fotogalerii na našich stránkách.

Nicméně musíme poděkovat kapele COMPACT a DJ Márovi, za výbornou atmosféru v hasičském – našem/vašem – stanu a samozřejmě vám všem za návštěvu, konzumaci jídel a pití a samozřejmě tvorbu té zábavy!

Výtěžek, který jste nám pomohli vytvořit, bude sloužit k nákupu vybavení naší jednotce a sboru, úpravám a opravám hasičárny či zajištění chodu malých hasičů apod. Toť vše, jak tomu bylo a je doposud. Ještě jednou děkujeme.

Dům HORSKÉ SLUŽBY, Špičák 56, 340 04 Železná Ruda

tel. + fax: 376 397 100, pohotovostní číslo dispečera non-stop: 376 397 273

web: www.horskaslužba.cz, e-mail: hssumava@horskaslužba.cz

Vážení čtenáři,

setkáváme se opět na stránkách Železnorudského zpravodaje v dalším prázdninovém vydání, kde vás informujeme o činnosti Horské služby ČR. Od začátku letní sezóny 2012 ošetřila Horská služba ČR ve všech horách

MTB Král Šumavy 2012

více než 700 úrazů. Z tohoto počtu ošetřených zranění připadá více než polovina na cyklisty. Cyklosport se rychle rozvíjí a stále více turistů se pohybuje po cyklostezkách, horských trasách a v bikeparcích na horských kolech. S velkým rozmachem cyklistického sportu se zvýšil počet ošetřených úrazů cyklistů. Vážná poranění horních a dolních končetin, těžká poranění hlavy a mozku, rozsáhlá poranění kožního krytu a luxace kloubů jsou nejčastější zranění cyklistů. Zvýšená úrazovost vedla Horskou službu ČR k vydání cyklistického desatera pro bezpečný pohyb cyklisty na horském kole. Tento celorepublikový projekt horské služby navazuje na lyžařské desatero bezpečného pohybu na sjezdových tratích tzv. pravidla FIS a desatero pěšího turisty. Hlavní náplní Horské služby ČR není jen poskytnutí odborné první pomoci v případě náhlého ohrožení života a zdraví v horském terénu, ale především prevence a bezpečnost návštěvníků hor. Právě toto desatero má přispět k lepší bezpečnosti jezdců na horských kolech a pomoci zmírnit počet vážných úrazů cyklistů.

DESATERO - BEZPEČNÝ POHYB TERÉNNÍHO CYKLISTY**1. Naplánuj si trasu**

Trasu zvol podle svých schopností, nebo podle nejslabšího ve skupině.

2. Informuj se

Počasí na horách se rychle mění. Zjisti, jak bude a podle toho zvol trasu a vybavení.

3. Informuj

Před odjezdem předej informace o zamýšlené trase a předpokládanou dobu návratu.

4. Jezdi pouze po povolených cestách

Jestliže je cesta legálně označena jako zakázaná, nepoužívej ji. Nepohybuj se mimo značené cyklostezky.

5. Znej značení cest

Sleduj značení a popřípadě kontroluj v mapě, předejdeš zbloudění.

6. Ovládej své kolo

Jezdi tak, abys dokázal zastavit na viditelnou vzdálenost. Všude můžeš někoho nebo něco potkat. Nepřeceňuj svou technickou a fyzickou zdatnost.

7. Dávej přednost ostatním

Upozorni ostatní, že kolem nich projíždíš. Při míjení dostatečně zpomal a je-li to z hlediska bezpečnosti nezbytné, zastav.

8. Jednej s rozmyslem

Používej přilbu. Předvídej nebezpečné situace. Znej kontakty na Horskou službu, nebo na Zdravotnickou záchrannou službu. Měj vždy nabitý a zapnutý mobilní telefon.

9. Poskytni pomoc

Měj s sebou lékárničku a v případě potřeby poskytni první pomoc.

10. Buď ohleduplný k přírodě, lidem a majetku

Vydání tohoto desatera určitě nezajistí okamžité snížení počtu vážných úrazů na horách. Jedná se však o návod, jak se správně a bezpečně pohybovat na horském kole nejen v horském prostředí. Záleží však na každém jednotlivci, zda bude tyto pravidla dodržovat a pomůže tak snížit počet vážných úrazů nebo zmírnit jejich následky.

Michal Jandůra, náčelník Horské služby Šumava

Ošetření těžkého úrazu cyklisty v terénu

Ticho a (noční) klid aneb kdy sekačky (ne)mají výť

Dokončení ze strany 12

sekání vydržet. Předtím a potom tráva ještě viditelně neroste nebo už neroste. Neděle je od začátku do konce sekacího období poněkud více, to je pravda. Všichni jsme ale úplně zapomněli na to, že název sedmého dne v týdnu s největší pravděpodobností vznikl od slova „neděle“. A my furt děláme. Navíc poučka z Bible praví, že svátky, a tudíž i neděle, se mají světit. (Neplatí pro nevládní workoholiky a podnikatele, pracující od nevidím do nevidím v kterýkoliv den a roční dobu a neznabozy, kteří nikdy nevzhledli k nebesům a nepronesli ani panebože nebo ježíšmarjá). Pro ostatní tu každý týden zbývá ještě celých šest dalších dní, kdy se mohou jako sekači beztrápně realizovat. A to je

relativně dost. A kdo nám zaručí, že zrovna v neděli nebude pršet a stejně budeme mít po hehe?

Co k tomu dodat? Moje odolnost vůči hluku je zatím O.K. Taky sekám jako divá, ale nikdy

Na slavnost přišlo slavit mnoho žiznivých hostů

ne ve svátek nebo v neděli. Hlášku o tom, že „zákony jsou od toho, aby se porušovaly“, neberu. Trpělivost zaměstnanců města a strážníků Městské policie i Policie ČR má také svoje meze. Nenuťme je, aby nás začali důsledně klepat přes řádky. A že oni mohou! Ke spokojenosti někdy stačí opravdu málo. Proto se přimlouvám za to, abychom věkově pokročilým kolem nás udělali radost a uvedenou vyhlášku dodržovali. Jejich křehčí nervové soustavy ulevíme přinejmenším od bolestí hlavy a vztekého spílání na naši osobu. Budou se více usmívat a vřelěji komunikovat. Třeba se dočkáme i zlepšení sousedských vztahů. Alespoň do doby, než je naštveme zase něčím jiným.

Lucie Charlotte Kopecká

Fejeton

Malá črta z milovaného Slovenska

Také se vám určitě stává, že potkáte známé, kamarády, příbuzné, patolizaly, kteří kromě jiného tvrdí: Vypadáš báječně, aby ne, vždyť máš nejlepší léta. Je jim jedno, že to tvrdili, když vám bylo 25, pak hodně přes 40, při oslavě padesátky i po šedesátce. Pokud o vás tito lidé mluví, říkají: To víte, už má léta. Formulace skoro stejná, ovšem dopad jiný. Je sešlý, vypadá zle a obléká se špatně, ten zestárl, že bych ho ani nepoznal. Mají pravdu. Ovšem daleko horší je stav psychiky, pohyblivost, fyzická a hlavně paměť, kdy si pamatují do detailu věcí před desítkami let a neví, co jsme měli včera k obědu, kam jsem si ráno odložil klíče od bytu a v které uličce jsem zaparkoval před hodinou u Tesca. Inu VĚK i mě z hlavní koleje odklonil na vedlejší a mám pocit, že dokonce na tu slepou. Zpočátku jsem se snažil bránit, zabrzdit to stárnutí, zpomalit tempo současně zběsilé rychlosti žití. Po pár letech, leže na lopatkách, jsem to vzdal.

Cesta na vrchol

Zůstalo mně jen pár aktivit a činností, které se snažím uchovat co nejdéle. Tu, kterou mám nejraději a těším se na ni jako malý kluk na Ježíška, jsou týdenní pobyty na Slovensku s mými třemi vnuky, kdy prožívám „ten báječný mužskej svět“. Bydlíme v dřevnicích, stravujeme se po kolibách, probouzí nás štekot čuvačů, pískání bačů a zvonce oveček a my se před šestou ranní vydáváme do hor s nadějí, že tam někde nahoru vylezeme, na vrcholu si podáme ruku, přimáčkeme se k sobě, dáme pusku na tvář a každý pronese „Hore zdar.“ Nastává ten nejkrásnější okamžik - focení, kochání se a opájení nádhernými slovenskými horami, odeslání zprávy na Šumavu, že sedíme na Velkém Rosutci či na Chopku. Opojení ze zdolání vrcholu hory je tím štěstím, které se zapije, zají. Pak pomalu nastává příprava na sestup, který je mnohdy horší výstupu. Naposledy se každý rozhlédne a v paměti utkví dole pod horami domečky jako krabičky od sirek, auta velikosti špendlíkových hlaviček a řeky - stříbrné stužky. Nikdy se mně nechtělo tu nádhru opustit a sejít zase dolů. Nohy jako z oliva a malá bolest za krkem, jak se mnohokrát otočím, kde jsem před chvílí, před hodinou byl a najednou špendlíkové hlavičky jsou lidé na vrcholu a pod ním a auta se zvěšují do své reálné velikosti.

Sedáme do našeho a po pár dnech opouštíme hory a jedeme tradičně do Turčianských Teplic, kde Spa patří k nekrásnějším vodním parkům na celém Slovensku. Vnuci využívají několikrát všech atrakcí a já se začínám nudit. Na slunci čtyřicátka, nejstudenější bazén 29 stupňů a kolem mě na všech světových stranách lidi, lidi, lidi. Z nudy a snad i ze zvědavosti si je začínám prohlížet od hlavy po paty. Hlavy jsou zpocené, u žen vlasy vyčesané do různých drdolů a vrkočů a pár z nich má jakési koupací čepice ušité asi z igelitových ubrusů. My chlapi, co jsme přišli ve válce o vlasy, máme pleše různých barev. A tak se ptám, jsou to barvy našich politických stran? Od oranžové, přes červenou, rudou, modrou až fialovou. Mladíci skoro všichni vylepaní jako holé lebky či profesionální kanadští hokejisté.

Plandavé plavky

Začínají se mně smát oči. Opustil jsem hlavy a sjel níže. Jen pár chlapů má plavky. Většina trenýrků sahající do poloviny lýtek, někteří dokonce se spoustou kapsiček. Snažím se uhádnout, na co je mají. Na vodovzdorné hodinky, na stejný typ mobilu, na kovové peníze, na občanský průkaz zatažený v igelitu? Nenašel jsem odvahu se zeptat a věnuji pohledy něžnému pohybu. Mám dojem, že většina žen na koupališti jsou bývalé vzpěračky, zápasnice sumo sumo či vítězky soutěží v pojídání knedlíků. Plavky nejkrásnějších barev, střihů a velikostí se snaží zakrýt ty kypré proporce. Ovšem jsou kolem mě i vychrlé, které připomínají Ruzyňské letiště, ploché a pomalované různými čarami.

Plochosť je u těch mladíc stejná, jen čáry nahradilo tetování. Připomínají Indiány na válečných stezkách, a tak mhouřím oči a představuji si je v babkovském věku. Najednou mně víčka vylezou až do obočí. Nádherná dáma. Vysoká, štíhlá, perfektně soustředěná. Nevěřicně kroužím hlavou, to není možné být takhle opálená. Je určitě natřená nějakou hnědou speciálkou na všech místech ve stejném odstínu. Bedlivě ji pozoruje a sleduje i pán, který je u ní blíže než na upažení, vede ji za ruku do vody, kde se z něho stává ledboborec. Proráží té dámě cestu na hloubku. Nad jsem si tím pozorováním vylepšil sedý zákal.

Proporce reality

Ovšem vím, že odvráceným pohledem na bublinkové masáže jsem si vylepšil náladu do hlubokého smíchu. Několik starších žen leželo na speciálním trubkovém lehátku, z kterého probublávala voda a tvořila z jejich plavek záběry do pořadu „Neváhej a toč“. Jedna paní, která vážila určitě přes sto kilo, měla plavky asi po její starší silnější sestře. Voda a vzduch z ní náhle udělaly téhotnou paní, kterou to mimčo kope ze všech stran, aby vzápětí plavky v oblasti břicha splaskly a voda vytvořila z jejího poprsí opravdové slovenské kopce. Nezahrňmelo a neudeřil blesk. Jen můj úsměv zmizel jeho rychlostí. Z druhé strany bazénu přijížděly vozičky a v nich děti i dospělí bez končetin. Bylo určitě čtyřicet na slunci a já s mrazem v zádech. Najednou zmizely plešaté hlavy, různé plavky, i ta krásná dáma a bublající masáže. Vnímám jsem jen a jen vozičky a v nich ta těla... Najednou jsem chtěl být hodným pohádkovým dědečkem nejen pro mé vnuky, chtěl jsem být majitelem prstenu princezny Arabely a cítil při tom bezmoc. Bezmoc je hrozná, když na takového bezmocně nejsou peníze. Ty jsou jen pro ty mocné a ne pro nemocné.

Kolikrát ještě?

Doplaval jsem pod startovací blok bazénu, díval se do křišťálové vody, jako bych tam hledal věstící kouli, a nade mnou zazněla hudba v češtině - Karel Zich začal zpívat píseň „Alenka v říši divů“ a mnou proběhl mráz po druhé. Jednak jsem si uvědomil, jak se utopil v době, kdy byl určitě šťasten na dovolené jako já a většina z nás, i když neměl strach z utopení. Z vody jsem vylezl ven a podíval se za sebe k horám, k těm nádherným, vysokým slovenským horám a mráz mnou projel potřetí. Najednou jsem si uvědomil, že už tam nahoru možná nikdy nevylezu a do mist, která jsem po celá léta tolik miloval a miluji, se už nikdy nevrátím.

P.S. Napsáno a věnováno Olince Myskové

František Strnad st.

Autor je podnikatel, spolujednatel obnoveného železnorudského pivovaru a režisér divadelní hry Amnestie, kterou úspěšně hrál železnorudský ochotnický soubor – premiéra byla 9. 3. 2012

Sportovní procházka Alžbětínem s dvěma tipy na občerstvení

Kudy na stezku bez motorových vozidel

Vyhledáváte-li pěší a sportovní výlety, při nichž se zároveň nechcete příliš vzdalovat ze Železné Rudy jako takové, pak se rozhodně vydejte směrem k hraničnímu přechodu s Německem, konkrétně do části zvané Alžbětín. Cestu si můžete zkrátit přes areál fotbalového hřiště za tratí. Děti tu ocení možnost zaskotačit si na pěkném dětském hřišti s dřevěnými atrakcemi a pískovištěm. Po hravém zdolání nové dřevěné lávky za hřištěm pokračujete úzkou travnatou pěšinkou, až vyjdete u dvora sběrných odpadů. Odtud už se ubíráte po asfaltové silnici dále. U železničního viaduktu se vám otevře jedinečný pohled na Velký Javor. Bude vás provázet po zbytek výletu. Před viaduktem minete první odpočívadlo se stolem a lavičkou, kterých lze na následné pěší stezce v případě potřeby využít ještě několik. Nechybějí tu odpadkové koše, osvětlení pro večerní procházky a podrobné mapy zdejší oblasti. Stezka se tu zároveň kříží s několika zastaveními jiné stezky, a to Utajené obrany železné opony. Je tedy možné si v rámci této trasy hned odskočit do historie a vyfotografovat se před nainstalovaným pásem právě a nefalšované železné opony, již v realu našťstí dávno strhl čas.

Ideální možnost sportovního využití

Stezka s neporušeným asfaltovým povrchem láká širokou škálu sportovních nadšenců po většinu roku. Vzhledem k zákazu vjezdu všech motorových vozidel jde o naprosto ideální místo pro procházky s kočárky a pro cyklisty. Úsek je dlouhý několik kilometrů. Děti i dospělí bez rozdílu věku se tu mohou doslova celé hodiny bezpečně projíždět na tříkolkách, koloběžkách, skateboardech a hlavně na kolečkových či in-line bruslích. Někdy je zde rušno, jindy budete na stezce téměř sami. A když se vybavíte barevnými křídami (postačí i bílá), možná na asfaltu po vzoru četných předchůdců zanecháte nějakou tu neškodnou malůvku s nápisem, kterou časem smaže déšť. Kolem rostou zajímavé stromy, kupříkladu dvojice parádních modřínů, a typická šumavská květena. V posledním úseku se dají navzdory vzrostlé zeleni při bedlivějším pohledu spatřit bobří hráze. Ještě předtím se však cesta rozděluje, takže podle svého uvážení pokračujete buď dál směrem dolů, nebo doleva a kolem nádraží. Nebo můžete dělat okruhy tam a zpět v obou směrech.

Případné nákupy a návštěva Bavorské Rudy

Stezku můžete také úplně opustit a vydat se podél alžbětínské silnice až k hraničnímu přechodu. V tomto případě třeba vezmete po pravé i levé straně frekventované hlavní komunikace zavděk návštěvou provozovny Oli Optik, lékárny, prodejny alžbětínské pekárny, směnárny, Adler shopu nebo komplexu Travel Free Shopu. To už je jenom na vás. Budete-li mít s sebou občanky, jistě stihnete doputovat až do Bavorské Rudy. I tady mají mimo jiné pěší zónu s rybníčkem a lavičkami. Občas se tu vyskytují kachny. Děti si dozajista rády vyzkoušejí další houpačky a prolézačky z přírodních materiálů. Samotná procházka jedním směrem zabere volným krokem cca 1 hodinu, i se zpáteční cestou 2. Připočtete-li sportovní aktivitu, klidně si vyčleňte 3 – 4 hodiny vašeho dopoledního či odpoledního času.

Na stezce narazíte i na kus legendární železné opony

Dva tipy na jídlo na začátku a konci stezky

Restaurace U Larvů

Při procházce či projíždce v obou směrech si určitě povšimnete hotelu a restaurace se žlutou fasádou U Larvů. V chladnějším období si dopřejete něco k jídlu a pití spíše v sympaticky vyhlížejícím interiéru, v letním období asi upřednostníte klidné posezení na terase. Podnikatel Miroslav Larva si potrpí na čistotu a vlídné zacházení se zákazníky, a tak tu nara-

Hotel a restaurace U Larvů ze stezky

zíte na velmi příjemnou obsluhu. Otevřeno mají od 10 do 22 hodin, prakticky nonstop. Bohatý jídelní lístek nabízí mezi jiným žádané pokrmy studené i teplé česko-německé kuchyně včetně alko i nealko nápojů a zmrzlinových pohárů. Doporučujeme ochutnat například rybí speciality. Ceny jsou standardní. A co takhle zajít na bowling nebo si udělat táborák? I to se tady dá. Dětem se nadto nabízí venkovní zázemí na hraní. Dokonce tu můžete přenocovat – kapacita 8 lůžek.

Restaurant Elisabeth

Pokud jste možnost ukojit hlad či uhasit žízeň plně nevyužili už na počátku výletu nebo vám mezitím po chůzi a ve víru sportování zase vyhládlo, můžete si dát repete ještě na samém konci, to znamená přímo v unikátní budově hraničního česko-německého nádraží. Restaurant Elisabeth funguje od pondělí do neděle, konkrétně od 9 do 20 hodin. V posledních pěti letech prošel velkou změnou. Už dávno se nesoustředil jen na německou klientelu.

Tomu ostatně odpovídají ceny. Nejlepším doporučením je nejspíš to, že sem na hotová jídla kolem poledne pravidelně chodí zaměstnanci Českých drah a zajišťují příslušníci železnorudské Městské policie. Zastavit se tu můžete ovšem i na rychlé občerstvení nebo za účelem doplnit tekutiny při čekání na vlak. Pak třeba nepohrdnete výborně připravenými hranolkami. Ubytovaní poskytují stejnojmenný levný penzion.

V budově hraničního nádraží v Alžbětíně najdete i restauraci Elisabeth

LCK

Tip na výlet:

Stále více turistů využívá při svých cestách německé železnice Waldbahn.

Nabízí se zde tři trasy - Waldbahn 905 Bayerisch Eisenstein – Plattling (72km), Waldbahn 907 Zwiesel – Bodenmais (15km) a Waldbahn 906 Zwiesel – Grafenau (32km). A právě poslední jmenované trati a některým z jejích zastávek se budeme v típech na výlet více věnovat.

Frauenau – Oberfrauenau – Großer Rachel (Velký Roklan) – Spiegelau (Klingenbrunn)

Z nádraží v obci Frauenau se vydáte směrem do centra obce a odtud budete pokračovat směrem k Oberfrauenau, několika budovám patřícím statku a zároveň poslední možnosti občerstvení (je tu příjemná zahradní restaurace se slušnými cenami) před středně náročnou, přibližně tři hodiny trvající cestou na vrchol Velkého Roklanu. Pokud ale jedete autem, máte možnost použít parkoviště, které je ještě o půl kilometru dále.

První část výstupu po cestě pojmenované Rachelsteigweg je příjemná, mírné stoupání po široké zpevněné lesní cestě lze snadno zvládnout. Souběžně s touto cestou jde i lesní cesta

Velký Roklan

Rachelsteig, která je ale zejména po deštích o poznání méně pohodlná. Tyto cesty se však po přibližně 1,5 hodiny dlouhém výstupu potkávají a na vrchol Velkého Roklanu už pokračujete pouze po Rachelsteig. Následující část cesty je náročnější, rozhodně zde myslete na vhodnou obuv a vlastní občerstvení, ale díky nádherným výhledům rozhodně stojí za to. A z vrcholu Velkého Roklanu, který je výšce 1453 metrů, dohlédnete od Ostrého a Velkého Javoru na severozápadě až k Třístoličníku na jihovýchodě. Za dobrých podmínek je možné také vidět alpské pásmo od Mrtvých hor (Totes Gebirge) až k Zugspitze.

Vrcholek Velkého

Roklanu zdobí mohutný dřevěný kříž a 400 m jihovýchodně od vrcholu se rozkládá Roklanské jezero ledovcového původu, obklopeno původním pralesem. Malý Roklan, jehož vrchol je rovněž osazen křížem, se nachází asi 1 km severozápadně od Velkého Roklanu a je zde výhled do údolí na přehradu Trinkwasser Talsperre Frauenau. Pod vrcholem Velkého Roklanu nabízí návštěvníkům velmi dobré občerstvení horská chata Waldschmidthaus. Při jedné z možných zpátečních cest lze využít ekologický

autobus, který má zastávku na parkovišti Gfäll. Cesta k němu trvá z Roklanu přibližně tři čtvrtě hodiny chůze po zpevněné široké cestě, jde ale o poměrně prudké klesání. Autobus vás doveze do obce Spiegelau. Jako další možnost se nabízí asi hodinu trvající cesta Rachelsteigweg, tentokrát směrem k železničnímu nádraží v pohledné malé obci Klingenbrunn. Jak z obce

Pod vrcholem Velkého Roklanu nabízí návštěvníkům občerstvení horská chata Waldschmidthaus

Spiegelau, tak z nádraží Klingenbrunn využijete pro návrat do Zwieselu a následně do Bavorské Eudy (Bayerisch Eisenstein), resp. až na Špičák, opět železnici Waldbahn.

TIP NA VLAKOVÉ SPOJENÍ (www.bayerwald-ticket.com)

Cesta tam: Ze Špičáku v 7,33 do Zwieselu s příjezdem 7,57 nebo z Bayerisch Eisensteinu 8,44, ve Zwieselu v 8,57. Dále pak z Zwieselu 9,02 do Frauenau s příjezdem 9,17.

Cesta zpět: Z Klingenbrunn 17,26 nebo 19,26, resp. ze Spiegelau v 17,32 nebo 19,32. Dále pak ze Zwieselu v 18,00 nebo v 20,00 do Bayerisch Eisensteinu. Vlak dorazí na hranici v 18:13 a pokračuje až na Špičák, pozdější spoj (na hranici v Bavorské Rudě je ve 20,13) přípoj v Železně Rudě-Alžbětíně už nemá.

P. Š.

Vrcholek Velkého Roklanu zdobí mohutný dřevěný kříž

Tipy na výlety:

Šumavská jezera patří k Šumavě jako stromy k lesu. O temných vodách jezer se v dávných dobách vyprávěly pověsti plné strašidel a jiných nadpřirozených bytostí. Vysoké stěny jezer a balvany na jejich březích lákaly malíře, například Julia Mařáka, který tak rád svým romantickým štětcem maloval balvany a lesní zátiší. Šumavských jezer je celkem osm. Řekněme si něco o nich.

Černé jezero je součástí Národní přírodní rezervace Černé a Čertovo jezero a je velmi dobře dostupné ze Špičáku lanovkou na vrchol Špičáku, odkud pak jdete cestou s nádhernými výhledy na Rozvodí a pak dolů k jezeru. Jezero leží na severovýchodních svazích Jezerní stěny (1343 m) a vzniklo drtivou silou cca 200 m mocného ledovce, který tzv. hloubkovou erozí

Znáte všechna šumavská jezera?

postupně vytvořil padesát metrů hluboký kotel (kar), zarámovaný do strmé Jezerní stěny. Jezero dosahuje hloubky 40,1 metru, ale původně bylo až o sedmáct metrů hlubší.

Čertovo jezero je dostupné z vrcholu Špičáku podobně jako Černé jezero. Leží na jihovýchodním svahu Jezerní stěny pod 316 metrů vysokou karovou stěnou. Ve stěně pramení dva jezerní přítoky. Je to jediné z našich šumavských jezer, které náleží k povodí Dunaje a nikoli Labe. Jeho nejvyšší hloubka je 35,4 m. Okolí Čertova jezera bylo původně obklopeno těžko přístupnými pralesy. Dnes můžete lesy obklopující jezero nejlépe shlédnout ze značené turistické cesty Čertovo jezero – Alžbětín, která vede po bývalých drátěných zátarasech a patří mezi nejhezčí na Šumavě. Na vrcholu stoupání

této cesty uvidíte odbočku doprava – jde o bývalou Lávkovou cestu, po níž chodili naši předci, ale která byla po roce 1989 z neznámých důvodů zničena a zbourána, patrně proto, aby návštěvníci nemohli shlédnout Čertovo jezero z výšky jako naši dědové.

Jezero Laka je nejmenším šumavským ledovcovým jezerem. Leží na chladných severovýchodních svazích hory Plesná. V době sklářského a dřevařského boomu bylo jezero intenzivně hospodářsky využíváno a začalo sloužit jako akumulační nádrž k přepravě dřeva vodním kanálem ke sklářským hutím na Hůrce (na silnici Železná Ruda – Hartmanice). Na hladině jezera jsou pohyblivé ostřicové a rašelinné

Znáte všechna šumavská jezera?

Dokončení ze strany 18

drny, které byly původně plovoucími ostrovy a některé z nich postupně uvázly na mělčině. Ještě v roce 1991 (rok založení NP Šumava) bylo okolí Jezera Laka zelené, dnes jsou horské stěny okolo jezera bez výjimky suché. Okolí jezera je částečně suché a částečně vykácené na obrovských holinách, které tu vznikly ještě za zeleného vedení ministerstva ŽP, které tvrdilo, že holiny na Šumavě vznikají nebudou.

Prášilské jezero leží v západní části Šumavských plání a na severovýchodních svazích hory Poledník. Má oválný tvar a skalnaté dno a dosahuje maximální hloubky 17,2 metru. Po 2. světové válce byla oblast jezera pro veřejnost uzavřena a na Poledníku byla později vystavěna velká radarová stanice. Porosty okolo jezera jsou částečně suché, částečně rozvrácené kalamitami. Jezero a jeho okolí bylo v dávných dobách málo navštěvované. První výzkumy prováděl na počátku 20. století Václav Švambera. Jezero projížděl na voru. Vory byly typické i pro ostatní šumavská jezera, například na Čertově jezeře se na nich jezdilo ještě v padesátých letech, předtím, než celá oblast padla do tzv. Hraničního pásma. Místní obyvatelé se jezera báli. Dnes patří Prášilské jezero k nevyhledávanějším na Šumavě.

Plešné jezero je nejvýše a nejvýchodněji položeným šumavským jezerem a leží na severovýchodních svazích Trojmenzenské hornatiny blízko hranic s Německem a Rakouskem. Leží pod horou Plechý (1378 m), který je nejvyšším vrcholem na české straně Šumavy. Jezerní stěna se zvedá nad hladinou jezera do výšky cca 290 metrů a uzavírá celou kotlinu imponantním skalním amfiteátem. Plešné jezero je napájeno několika přítoky, které pramení v jezerní stěně, a několika přítoky podzemními. V roce 1997 se tu se svolením Správy NP a CHKO Šumava natáčela pohádka Jezerní královna v režii Václava Vorlíčka.

Velké Javorské jezero má plochu 7,7 ha a leží na severovýchodních svazích Velkého Javoru pod 1340 metrů vysokým skalním hřebem.

Černé jezero z Jezerní stěny

nem. Má oválný tvar a je napájeno dvěma hlavními přítoky. Jeho hloubka je 7 – 16 metrů. Do západního bazénu jezera byla naplavena až jednometrová vrstva bahnitých sedimentů. V historii jezero sloužilo také jako akumulací nádrží pro přepravu dřeva. Roku 1860 byla na břehu postavena dřevěná chýše, která po přestavění slouží dodnes jako výletní restaurace. Jezero je součástí Přírodního parku Bavorský les (podobné naší Chráněné krajinné oblasti Šumava), ale je tu možné jezero kolem dokola obejít na povázkovém chodníku, vypůjčit si šlapadlo, v zimě je možné přejít jezero na sněžnicích. Na břehu jezera je možné se najíst a napít.

Malé Javorské jezero leží v mělké kotlině na severozápadním úpatí Velkého Javoru, který je nejvyšší horou celé Šumavy (1456 metrů). Toto jezero nemá typickou skalní stěnu, ale obklopují ho horské svahy s menším sklonem. Vodní hladina postupně zarostla rašelinnou vegetací. Rašelinové drny postupně vyplavaly na hladinu a odtrhly se od břehů. Tak vznikly tři plovoucí ostrovy, které dnes pokrývají asi třetinu vodní hladiny. Severní ostrov se může dosud po hladině jezera volně pohybovat a vítr ho zanáší nejčastěji do míst, kde je jezero nejhlubší – 9 metrů. Zbývající dva ostrovy již uvázly na mělčinách. Na břehu jezera vznikla roku 1714 sklářská huť, která byla v provozu do roku 1800, pak se tu provozoval odlov pstruhů a plavení dřeva. Dnes tu najdeme vzácnou mokřadní květinu. K jezeru se dostaneme nejlépe od lanovky na Velký Javor, odtud na Malý Javor (cestou leží známá chata Schutzhaus Kleiner Arber s dobrou restaurací) a pak rovnou k jezeru. K jezeru nebo od jezera je možné dopravit se také vláčkem z obce Lohberg (doporučujeme zejména rodinám s dětmi). Do Lohbergu pro nás ale musí dojet ze Železné Rudy auto našich známých.

Roklanské jezero (Rachelsee) leží na území Národního parku Bavorský les v nadmořské výšce 1071 metrů a je hluboké až 14 metrů. Název jezera vznikl podle starých pověstí o „chřtánu smrti“ (Rachel des Todes), k němuž byla přirovnávána okolní těžko přístupná krajina. Podobně jako v případě Velkého Javorského jezera tu ledovec vyhloubil dva

Prášilské jezero

bazény, které jsou příčně odděleny skalnatým prahem. V roce 1998 byl smrkový les v okolí jezera ještě zelený, jen občas tu šedivě prosvítaly ostrůvky suchého lesa. Podobný obraz vidíme dnes nad Černým jezerem. Po deseti letech však okolní smrkové lesy kompletně uschly. Smíšené lesy, kterých je na bavorské straně víc než u nás, vytvářejí základ nového vitálního lesa. K Roklanskému jezeru není z české strany

Velké Javorské jezero z Mittagspatzlu

přímý přístup, i když sem vedou historické stezky. Velký Roklan (1453 m) je druhým nejvyšším vrcholem Šumavy a pod jeho vrcholem leží chata, kde je možné pokochat se okolní krajinou, najíst se a napít.

-rh- s využitím knihy Ivo Svobody „Šumavská ledovcová jezera, kary, strže a vodopády“, DAS Media 2008

Malé Javorské jezero

Tip na náročnější pěší výlet:

Hřebenová túra po hraničním chodníku

(Siebensteinkopf/Sedmiskalí – Mokrůvky –Luzný)

Pro náruživé turisty máme tip na celodenní středně náročný výlet převážně po hraničním chodníku, tedy po nepevněné cestě. Určitě však poznáte, že trochu té námahy a cesty necesty stojí za to. Výchozím bodem je obec Kvilda, parkoviště směrem na Bučinu. Ze Železné Rudy sem jezdí zelený autobus. Odtud to vezmeme po červené turistické značce k pramenům Vltavy. Pokud by se vám podařilo stopnout někoho z vyvolených, kteří mají papír na to, že jako jediní autem neruší tetřeva, je to vaše plus. Jinak to vezměte jako rozsvičku tak na hodinku a půl, v řeci čísel je to 6 km. Od Pramenů Vltavy po žluté se dostanete (800 m) na rozcestí Pod Stráží.

Odtud pokračujte po mírně stoupající cestě téměř po vrstevnici na hraniční chodník (700 m) k hraničnímu kameni č. 8, po hraničním chodníku se dejte doprava asi po 100 metrech dorazíte k rozcestí, směrová tabule vás odkáže na vyhlídku 1263 m n. m. Siebensteinkopf (tentokrát doleva), cesta je označená cedulemi a po čtyřech stech metrech jste na vrcholu. Nevím, jak vy se zdržíte, já jsem se kochal nád-

hernou osídlenou krajinou a přírodou na území Bavorska víc jak 20 minut.

Po návratu zpět na hraniční chodník po stejné cestě, pokračujte po hraničním chodníku asi 4 km, dorazíte do míst, kde pro mne neznámý pachatel realizoval jakýsi pseudoekologický experiment. Přímou na hraničním chodníku, který z pohledu mezinárodního práva musí být volný a přístupný, kdosi vystavěl soustavu hrází, kde je zadržována voda z okolních mokřadů. Kde není žalobce, není soudce. Pokud se vám podaří překonat tyto překážky, pokračujte dále. Určitě si všimnete nápadného rozdílu při pohledech na levou stranu směrem do Bavorska, kde je živá, nádherná a oku lahodící krajina, a napravo umírající příroda, zabitá ekologisty a nezájmem konzumního člověka. Takto dojdete na oblý vrchol Mrtvého vrchu. Na tomto místě ve výšce 1254 m n. m. navrhuji krátký odpočinek a drobné zamyšlení nad deklarovanou samoo-

brozovací schopností přírody při pohledu na vysázený les pracovníky NP za dávného ředitele správy NP a CHKO Šumava Ivana Žlábků.

Po patnácti minutách chůze směrem do vrchu dojdeme k zajímavému skalnímu útvaru a za dalších 10 minut stojíte na vrcholu Malé Mokrůvky v nadmořské výšce 1330 m.

Odtud vede náročnější část cesty, jak fyzicky – hraniční chodník tvoří převážně úzká pěšina ve vysokém borůvčí, tak psychicky – kam dohlédnete, zleva zprava mrtvý les. Na vrcholu Velké Mokrůvky (1370 m n. m.) stanete asi po dvaceti minutách. Poznáte jej také podle výrazných skalních útvarů. Máte v nohou cca 16 km, tedy asi polovinu vašeho výletu.

Z vrcholu Mokrůvky nás čeká už relativně příjemná, 1,5 km dlouhá cesta po hřebenu na rozcestí pod Luzným. Asi určitě zrovna jako já se zdržíte prohlídkou historických hraničních kamenů, hlavně notoricky známého kamene č. 1. Ale je také dobré nabrat sílu na výstup na vrchol Luzného, na kterýžto vede náročnější výstup asi 300 m po kamenném moři, s převýšením asi 100 m. Ale za dvacet minut už stojíte u vrcholového kříže a nemine vás odměna v podobě rozhledu na Velký Roklan, Blatný vrch nebo Alpy, když máte štěstí. Dokonce je možné si zajít do horské chaty se občerstvit a rozmyslet, kam dál.

Pokračovat můžete sestupem po hraničním chodníku k Modrému sloupu a Luzenským údolím na Modravu. Cesta je asi stále přes veškeré sliby a domluvy kvůli ekoteroristickým aktivitám uzavřena. Cesta je dlouhá asi cca 15 km. Nebo kratší varianta – sestoupit z Luzného po cestě zvané Sommerweg na parkoviště pod Luzným (1,5 km) nebo až do vesničky Waldhäuser (cca 3 km) a nebo do Finsterau asi 5 km. Jak na parkovišti pod Luzným, tak v obci Waldhäuser jsou k dispozici spoje bavorského autobusu Igelbus, který vás spolehlivě doveze do Spiegelau. Odtud pokračujete do Železné Rudy vlakem podle jízdního řádu. Jedná se o celodenní výlet.

Přeji příjemný šumavský zážitek.

text a foto Pavel Mařík,

člen o.s. Otevřená Šumava

Žijí mezi námi – Miroslava Gaigerová

Miroslava Gaigerová pochází z moravského Tovačova, kde se 17. 11. 1929 narodila. Na své rodiště je dodnes nálezitě hrdá a s jeho historií do detailu obeznámená. Cesty osudu ji přes lásku k rodné Moravě a Haně přivedly až na Šumavu. V Železném Rudě ji můžete vidat již 51 let, v současné době obvykle s pojízdnou nákupní taškou a nezbytnou hůlčičkou. Ráda si při chůzi po nákupech popovídá se svými spoluobčany. Sympatická šedovlasá paní se netají tím, že je odjakživa věřící a též velkou vlastenkou. Byla tak vychovaná, k vlastenectví vedla i svoje děti a považuje za štěstí, že se za bývalého režimu nikdy k ničemu nepropůjčily. Pokud o paní Gaigerové dosud nic bližšího nevíte, těžko byste z její tváře na první pohled vyčetli, že ji provází nesnadný životní úděl s mnoha tíživými událostmi, s jejichž následky se statečně potýká dodnes a které ze srdce a mysli nelze vymazat.

Tovačov a školka u Františkánek

Dětství prožila paní Miroslava s rodiči a bratrem Františkem. Počátky rodného Tovačova, jenž se nachází 12 km od Přerova, sahají až do

Mirolavin portrét z mládí /19 let/

13. století. Město bylo původně vodní tvrzí, najdeme zde kostel sv. Václava, majestátní budovu obecné školy a zároveň chlapecké a v zahradě dívčí měšťanky i zámek spjatý zejména s rodem Cimburků. Ten už v době Mirolavina dětství sloužil jako nemocnice a domov důchodců, známý jako Charita, v níž působily řádové sestry Františkánky. Právě do všech těchto míst Miruška, jak jí všichni říkali, pravidelně chodila. Ze všeho nejráději vzpomíná na školku u řádových sester. „Do školky jsem vždycky přímo utíkala, jak jsem se tam těšila,“ prozrazuje rozzářeně. Sestry Františkánky prý byly moc hodné, ba přímo úžasné, a hodně se dětem věnovaly. Miroslava si až doteď vybavuje, jak se tam připravovali na nejrůznější veřejná vystoupení, recitovali a hráli divadlo. Přes zimu, kdy se nedalo pracovat na poli, se starší děvčata v klášterní Charitě za poplatek učila vařit a šít a z těchto dovedností dokonce skládala zkoušky. Vlivem tehdejší doby byly Františkánky nejprve

vyměněny za slovenské sestry Výkupitelky, které prý už tak milé nebyly, a nakonec za běžný zdravotní personál. Miruška si nejvíce oblíbila řádovou sestru Hildu. K jejímu překvapení se k ní později doneslo, že ta se po návratu do civilního života dokonce ve svých šedesáti letech ještě vdala.

Setkání s partyzánem

Rodina paní Miroslavy byla jako celek velmi spjatá. Tatínek měl tři bratry a se všemi svými příbuznými byli v neustálém kontaktu. Když začala zuřit 2. světová válka, tatínek, jinak vyučený zedník, dělal na zámku údržbu a přikládal u lokomotivy Dampf, která poháněla velkou mlátičku na zámeckých polnostech v části zvané Trní. Miruška mu tam nosila oběd. Budovy byly daleko a všude kolem povodňové hráze s mocnými duby. Jednou tam zahlédla po poli běžet neznámého muže. Viděla přesně, kam se schoval. O chvíli později se za ní ozvala motorka. Byli to Němci a ptali se na partyzána. Už tehdy Miruška projevila na dítě nebyvalou osobní duchapřítomnost a partyzána neprozradila. S tváří hořící vzrušením vše vyprávěla otci. Ten jí nakázal, aby na nic nečekala a co nejrychleji utíkala domů. Kdyby prchajícího muže chytili, bylo by s ním jistě zle.

V učení na dámskou krejčovou opět v ohrožení života

Po ukončení povinné školní docházky měla Miruška namířeno do učení do Zlína k Baťovi. Jenže tatínek ji tam nepustil. Vzhledem k válce měl o ni pochopitelně strach. Tak se tedy vyučila dámskou krejčovou u paní mistrové, kterou její tatínek znal a věděl, že tam bude v dobrých rukou. Společnost jí dělala další učnice – kamarádka Boženka. I tady jako mladá dívka zažila nebyvale traumatizující událost. V nedaleké Ivani zabrali Němci krásné grunty, a tak do salónu docházely i německé zákaznice. Jedna z nich si s sebou přivedla malého chlapce, jenž uměl česky. Dostal chuť na jitrnice, které měla Miruška z domácí zabíjačky právě k svačině a o něž se podělila i s ostatními. Miruška se chtěla dobromyslně rozdělit i s ním. Rozlícená Němka ji však nařkla, že jí chtěla otrávit syna. Paní mistrově přikázala, aby Miroslavu ihned propustila, jinak ji nechá okamžitě zastřelit. Ne-

blahou příhodou si paní Miroslava pamatuje, jako by to bylo dnes. Mistrová ji samozřejmě propustila jen naoko. Miroslava si však od té doby musela všude dávat úzkostlivý pozor, aby na nenávistnou Němku už nikde nenatrefila, při cestě do práce a z práce, v salónu. Žít takřka v ustavičném strachu a každou chvíli se schovávat bylo nepředstavitelně psychicky náročné. „Dodnes ji vidím,“ uzavírá paní Miroslava.

Nelehké válečné dospívání

Válečný děs a stres bohužel pokračoval. V roce 1942 za heydrichiády zastřelili jejího bratrance Otíka. Šel k výslechu na gestapo místo svého otce, štábního kapitána – stavitele, který byl „horká hlava“, takže ho tam rodina nechtěla pustit. Přestože neměl s atentátem absolutně nic společného, sedmadvacetiletý klidšas Otík se domů už nikdy nevrátil. Vše vzniklo vlastně kvůli tomu, že jeden z jejich bratranců Slávek před válkou utekl do ciziny. Za války bojoval u Tobruku a byl těžce raněn. Zamíloval se pak do Angličanky. Oženil se s ní a měli spolu syna. Celá rodina byla od té doby pronásledovaná. Miroslava má v živé paměti brzké ranní kontroly u nich doma, kdy jim Němci prohledávali místnost po místnosti a na ni a bratra, oba ještě rozespalé, mířili puškami.

Manželství s Jirím

S manželem Jirím se paní Miroslava seznámila na hodoce muzice v Prostějově. Tou dobou byl na vojně u letců, u meteorologické stanice. Z její strany prý rozhodně nešlo o lásku na první pohled. „Ale dopadlo to a asi to tak muselo být,“

Rodinné foto z Klatov

říká. Vzali se v roce 1951. O rok později přišel na svět starší syn Miroslav, tři roky po něm mladší Jirí. Zatímco paní Gaigerová by byla na Moravě moc ráda zůstala, manžel Jirího

Žijí mezi námi – Miroslava Gaigerová

Dokončení ze strany 18

to táhlo z roviny do lesů. Napřed bydleli v osadě Chudinka v Partolticích, v roce 1961 se řízením osudu dostali do Železné Rudy. V domě, který dnes vlastní Schönovi, bydlel truhlář Čuda, u něhož pan Gaiger jako nadmíru šikovný truhlář začal. Díky náhodě se jim povedlo získat bydlení v domě, kde paní Miroslava setrvává dosud. Hned dům odkoupili a pracovitý Jiří ho začal po všech stránkách zvelebovat. Pak Jiří pracoval až do důchodového věku u Lesů. Dílnu měl až „za dráty“ v Alžbětíně. Později se přestěhoval do areálu k panu Řehulkovi. Společné soužití manželů ukončila až Jiřího smrt před Velikonocemi v březnu 2005. Bylo mu 79 let. Pochovaný je na své přání v Němcích.

Práce hodná chlapa

Po přesídlení do Železné Rudy zamýšlela paní Gaigerová jít pracovat do Okuly. Protože

Na rodinném výletě

však nebyla členkou KSČ, místo nedostala. Namísto toho zažila 15,5 roku chlapské dřiny při řezání dřeva u cirkulárky na pile. Prvního půl-roku chodila tam a zpátky pěšky, nikdo je nevozil. Vzhledem k tomu, že pila spadala pod Mariánské Lázně, neměli na rozdíl od druhých ani nárok na nějaký hraniční příplatek. Přes námahu hodnou chlapa navíc dostávala daleko méně peněz než její mužští kolegové. Alespoň však byla vyhlášena vzornou pracovníci. Tak se tam nadřela a bolely ji ruce, že už se pak svoji původní profesi dámské krejčově příliš nevěnovala a nešla si ani doma. Po mnohaleté práci na pile uklízela a vozila obědy u tunelářů, další čtyři roky strávila v kuchyni a následně v lékárně u lékárníka Kašpara.

Dva synové rozdílných povah a osudů

Starší syn Míra se vyučil strojním klempířem. Je od dětství velmi skromný a pracovitý, v jádru dobrák. V dětství spíše nemluvný, dnes naopak docela hovorný. Paní Miroslava vzpomíná, že už jako chlapec školou povinný si Míra neochvějně stál za svou pravdou. Nebál se ote-

Se syny Jiřím (vlevo) a Mírou (vpravo)

vřeně prosazovat svoje názory, které se mnohdy vůbec neslučovaly s těmi, jež hlásal totalitní režim. Míra na nich trval bez ohledu na to, že mu v životě přinesly nejednu těžkost. Velkým zklamáním pro něj bylo, že se při výkonu základní vojenské služby nedostal k parašutistům, jak si přál. Paradoxně skončil tam, kam chtěl nejmén – u PS útvaru na Černém jezeře. Dnes je z něj rozvedený, pracující důchodce, zdravotní ho už nejednou zradilo. Se svou maminkou udržuje pěkný vztah.

Mladší syn Jiří, jak mu láskyplně říkala, byl povahově spíše opakem svého bratra. Usměvavý, úslušný, nikdy neodmlouval. Rád chodil mamince nakupovat. „Křikem se s ním nic nezmohlo, kdežto za dobré slovo by udělal vše,“ objasňuje paní Miroslava. O Jiřím se však bohužel dá psát už jen v minulém čase. Ve svých sedmadvaceti letech totiž přišel tragicky, za dosud ne úplně vyjasněných okolností, o život. Pro paní Miroslavu a celou její rodinu to byla příšerná rána – hrůzný blesk z čistého nebe, ze kterého se dlouho vzpomínávala a hledala sílu jít a žít dál. Mateřský instinkt paní Miroslavě dodnes napovídá, že jejímu synovi prostě někdo ublížil.

Naštěstí se Jiří stačil oženit a stát se otcem dvou dětí, a tak se paní Miroslava může těšit alespoň z krásných vnoučat, dnes třiatřicetiletého Jiřího a téměř třicetileté Michaely a pravnoučat Jiříka od vnuka Jiřího a Matýska

Vnuk Jiří od syna Jiřího se svým synem Jiříkem

od vnučky Michalky. Ti všichni ji dělají radost a právě v nich duch a odlesky podoby jejího mladšího syna žijí dál. Telefonují si, vídají se. Sedmiletý pravnouček Jiří je vlastně již čtvrtou generací, která nese rodové jméno Jiří. Vnuk Jiří se navíc vyvedl po dědovi Jiřím, neboť zdědil truhlářský fortel a možná svým uměním svého dědečka i předčil. Dělá nábytek a jezdí po světě.

Milovnice pravdy

Nedávno si paní Gaigerová, její syn Míra i ostatní příbuzní na internetu přečetli o tom, jak byla jejich rodina svého času podrobně sledována jedním horlivým železnorudským občanem a jeho družkou. Přestože o celé kauze vědělo prakticky celé město, našla se pouze jedna rodina, která jí o všem řekla. Za to je paní Miroslava velmi vděčná. Jak sama říká, má ráda pravdu. Ona sama dokáže velice barvitě a bez příkras vylíčit nelehké etapy svého života. Dlužno dodat, že skutečnost, že byli po léta sledováni, navzdory pokročilejšímu věku ona i její syn suverénně zvládli.

Záliby, zdravotní obtíže a láska k Moravě

Z železnorudských obyvatel se Miroslava Gaigerová přáteli zejména s Marií Aubrechtovou. Ta jí hodně pomáhá. Potrpí si také na urovnané sousedské vztahy, nelibuje si v konfliktních si-

Vnučka Michaela od syna Jiřího se svým synem Matýskem

tuacích a nespárech. Moc ráda se dívá na televizi, třeba na francouzský seriál Julie Lescaut. Další její oblíbenkyní z Francie je herečka Chantal Poullain. Upřednostňuje hlavně dobré detektivky. Od dětství zbožňuje pohádky od Boženy Němcové a domazlické pověsti o Janu Sladkém Kozinovi, jakožto i knihy od dalších českých autorů. Zdravíčko má vzhledem k věku již vachrlatější. Často ji sužují bolesti zad, zapříčiněné starou zlomeninou tří obratlů, zlobí ji štítná žláza. Přesto se snaží být činorodá a optimistická. Těší se na návštěvy svých moravských příbuzných, kteří ji nejméně jednou ročně odvezou s sebou na Moravu. „Morava je Morava. Zlatá Haná,“ vykne paní Miroslava bez nejmenšího zaváhání. Doplní i to, že až jednou nadejde její čas, přeje si spočinout v Tovačově, jenž bude přes dlouhodobou blízkost šumavských hor a lesů vždycky jejímu srdci nejbližší.

Lucie Charlotte Kopecká

Naši podnikatelé a služby

Pavel Hrach, Autocamp Železná Ruda

Pokud nejezdíte trávit dovolenou na stále stejná a léty osvědčená místa, ale patříte naopak k těm, kteří objevují stále něco nového, pak mi jistě dáte za pravdu, že první dojem z místa bývá důležitý. Autocamp v Železné Rudě, ležící v blízkosti belvedérských sjezdovek, díky své úpravě, čistotě a bohatému zázemí pro turisty vás v dojmu, že jste si vybrali to správné místo pro dovolenou, jen utvrdí. Jeho provozovatelem je Pavel Hrach, který v roce 2001 přišel z Nařovských Hor do Železné Rudy.

Co Vás přivedlo právě sem, do Železné Rudy?

Já jsem tu vlastně náhodou. Po vojně jsem zde začal pracovat v oboru kuchař-číšník v dnes již legendárním hotelu Javor a kvůli dobrým pracovním nabídkám jsem chtěl v tomto oboru dál pracovat i v Německu. Nechtěl jsem ale být stále zaměstnancem, mým přáním bylo mít svůj vlastní podnik. A tak jsem se rozhodl podnikat právě zde. Prvním podnikem, který jsem zde otevíral, byl v roce 2002 Sport Bar v budově bývalého učňovského střediska Plzeň. Pak následovala v roce 2008 kavárna C&C Café Style v budově bývalé pošty a v roce 2009 jsem stěhoval Sport Bar do nových prostor v těsné blízkosti právě této kavárny. A od roku 2007 provozuji Autocamp Železná Ruda v blízkosti lyžařského areálu Belvedér.

Tak to asi není jednoduché, zajistit provoz ve všech podnicích. S jakým počtem zaměstnanců tento provoz zvládáte?

Jednoduché to není a stále se rozvíjející provoz kempu mě už donutil i k prodeji kavárny C&C Café Style. Takže v současné době je to opravdu jen kemp a Sport Bar. V těchto provozovnách nyní pracuje šest zaměstnanců, v kempu jsou to zaměstnanci sezónní.

Proč jste ponechal novému podniku původní název Sport Bar? Je v tom záměr?

Tady se především projevil jak můj kladný vztah ke sportu, tak i samozřejmě záměr přivést do baru více návštěvníků. V původních prostorách baru byla umístěna videoprojekce, která umožnila sledování nejrušnějších sportovních přenosů. Je to ale finančně poměrně náročná záležitost, proto jsem od ní v nových prostorách již upustil a nahradil šesti plazmovými obrazovkami o velikosti 107". A myslím, že na kvalitě sportovních přenosů to rozhodně neubralo.

Pojďme se ale vrátit ke kempu. Zdá se mi, že provozovat ubytovací zařízení tohoto typu právě v Železné Rudě, tedy v oblasti, která nepatří k nejteplejším, vyžaduje poměrně dost podnikatelské odvahy.

To snad ani ne, já spíš viděl v tomto směru podnikání nějaký smysl. Camping dnes již patří ke standardním nabídkám ubytování a Železná Ruda měla zatím spíš jen takové tábořiště. Lidé k nám jezdí, vracejí se k nám a jsou za tuto nabídku rádi.

Jaká je zde tedy nabídka ubytování a služeb?

Ubytovat se zde mohou návštěvníci ve vlastních stanech, v chatkách, ve vlastních karavanech nebo obytných vozech. Pro tato stání jsou zde vybudované elektrické přípojky. Chatky jsme sem v roce 2006 převezli z bývalého tá-

jemné teplo, proto nejsou v průběhu zimní sezóny plně obsazené. A zahraniční návštěvníci se většinou ubytovávají ve vlastních karavanech nebo obytných vozech.

Jak jsem již zmínila, nabídka pro hosty v letním období je opravdu zajímavá. Máte i nějakou speciální nabídku na zimu?

Léto je časem pro přípravu provozu zimních areálů. Vlastník autokempu firma Benoco s.r.o.

Podnikatel Pavel Hrach v Autocampu

bora v Luhu u Sušice, kompletně je zrenovovali, zateplili a každá má své vlastní vytápění pomocí přímotopu. Samozřejmě je tu sociální zařízení. Sportovní nabídku vyplňuje antukové hřiště pro nohejbal a volejbal, je tu pískoviště pro děti. Dále zahradní bazén, ohniště, každodenní grilování. A kdo má zájem, může si zde objednat snídani. Ta se podává v menší restauraci, která je rovněž součástí kempu a nabízí celodenní občerstvení. A pro ty, kteří jsou zvyklí být stále online, nabízí kemp wi-fi připojení. A dále je možné využít úschovny kol a lyží. Nabídka služeb je opravdu široká a počítá s nejrůznějšími zájmy všech návštěvníků.

Jaká je ale kapacita ubytování? Lze tu ubytovat například školáky na výletě nebo vytvořit základnu pro sportovní soustředění?

Kapacita je 36 lůžek v chatkách, možnost karavanového stání na 1500m² zpevněné plochy, dále pak možnost stanování na ploše o rozměrech 3000 m². V rámci ubytování je možné i objednat stravování formou polopenze nebo celodenního stravování. Je to prostě vždy jen na domluvě.

Letní sezóna je od 1. 5. do 30. 9., zimní sezóna pro nás začíná příchodem zimy a zahájením provozu lyžařských areálů. Takže termíny vhodné právě pro různá soustředění nebo skupinové pobyty se dají objednat i mimo hlavní turistickou sezónu.

Jaká je návštěvnost Vašeho kempu? Umějí si ho najít lidé i v zimním období?

Samozřejmě má kemp v létě větší obsazenost a našťásti se stále stoupající tendenci. V naší zemi ale nemá zimní Kempování tradici. Málodlo věří, že i v chatkách může být v zimě pří-

připravuje v současné době rozsáhlou modernizaci sousedního lyžařského areálu Belvedér, která by se měla realizovat v horizontu dvou let a měla by zahrnovat instalaci nových lyžařských vleků, dětského parku a dalšího kvalitního zázemí pro lyžaře. V současné době probíhají jednání firm Benoco s.r.o. a SK Špičák o.s. (vlastník stávajících vleků) o zajištění provozu lyžařského areálu v nadcházející zimní sezóně. Věřím, že lyžařský areál Belvedér bude letošní zimu plně v provozu, a to pokud možno již v průběhu prosince, jestliže to klimatické podmínky dovolí. A právě s tímto areálem bude kemp úzce spolupracovat, v nabídce různých cenově výhodných balíčků budou například lyžařské kurzy, permanentky apod. Vše je ale zatím v jednání a o konkrétních nabídkách budu rád před zahájením zimní sezóny informovat.

Poměrně hodně podniků a provozoven v Železné Rudě v průběhu posledních let ukončilo provoz. Neměl jste i vy někdy chuť ukončit zde podnikání?

Já jsem poměrně flexibilní člověk a nabídky na jinou práci se samozřejmě objevily. Ale myslím, že od rozdělané práce se neutíká. Za vybudováním autokempu je plno práce, která mi připadá smysluplná. Sám na svém podniku Sport Bar vidím, že zájem o herny nebo noční kluby a podniky je menší než v minulých letech a navíc si myslím, že rozšiřování těchto služeb dnes nemůže přispět k lepšímu obrazu města. Ale čistota, úprava a kvalitní služby autokempu určitě ano.

Více informací o Autocampu v Železné Rudě najdete www.autocamp-zeleznaruda.cz

Rozhovor: Pavlína Šebestová

Boj o Šumavu - divadlo bez přínosu a vyústění v článku Václava Janouše

Hluboká nad Vltavou. Město, kam plynou stovky milionů evropských dotací a kde se scházejí jihočeské politické špičky. Nejčastěji v restauraci Hubert, kde má vlastní stůl vlivný podnikatel a člen ODS Pavel Dlouhý. A právě to, že se zde konají často zásadní setkání, byl důvod demonstrace ekologických aktivistů z Hnutí DUHA 13. 7. 2012 proti politickým kmotrům, kteří podle nich ovlivňují dění na Šumavě. Ačkoliv starosta města a senátor Tomáš Jirsa jakýkoliv vliv Hluboké na národní park odmítá, vazby mezi městem u Českých Budějovic a Šumavou nelze přehlédnout. Hlavním viditelným pojícím článkem nejsou těžaři, majitelé pil či obchodníci se dřevem. Na prvním místě jsou politici. V šumavském sporu o (ne)kácení je nejvíc slyšet právě Tomáš Jirsa – kandidát ODS na jihočeského hejtmana, senátor a letitý kritik ekologických aktivistů. Po jeho boku na hlubocké radnici sedí Pavel Dlouhý, místostarosta města a předseda Regionální agrární komory Jihočeského kraje. Hnutí DUHA Dlouhého považuje za hlavního zákulisního hráče v jižních Čechách a až démonicky se o něm hovoří jako o muži, bez něhož se v kraji nic nerozhodne. Za kmotra jej označil i premiér za ODS Mirek Topolánek nebo současný ministr zahraničí Karel Schwarzenberg z TOP 09.

Dlouhý se na červencovém happeningu neobjevil a jen poslal své tiskové prohlášení „Důkazy nepodloženého spojování města s nekalými zájmy na Šumavě vnímám jako nedůvěryhodnou snahu o účelovou medializaci ze strany Hnutí DUHA“. Aktivisté jsou však přesvědčeni že právě Dlouhý a další členové ODS jsou ti, kdo vše řídí. Zejména podle nich určují množství stromů k vykácení a jeho následnému prodeji nebo rozhodují o tom, kde developéři budou moci stavět. V parku se tak točí stovky milionů korun. „Kořeny jsou tady v restauraci Hubert, kde Pavel Dlouhý úřaduje. Do kmotrovské rodiny patří i lidé, kteří mají například pozemky u Hranického, kde má stát lanovka a parkoviště,“ prohlásil ekologický aktivista Jaromír Bláha. Na mysli má podnikatele Františka Taliána, majitele nakladatelství, hotelů a velkého množství pozemků na Šumavě. Ten ale jakékoliv spojení s Dlouhým i Hlubokou odmítá. Zcela mimo hru ale Talián není – minimálně stál u zrodu a je členem občanského sdružení Zachraňme Šumavu, jehož předsedou je Jirsa a které sídlí v Hluboké právě na Jirsově adrese. „Mohu vlastnit pozemky jako kdokoli jiný v téhle zemi. Nejsem členem žádné lobbistické skupiny, jen občanského sdružení Zachraňme Šumavu, které chce pouze zachránit Šumavu,“ reagoval Talián. Jirsa zase tvrdí, že jde jen o předvolební boj, nikoli o Šumavu. „V Hluboké nad Vltavou není jediný obyvatel, který by kácel či obchodoval s šumavským dřevem. Obvinění, že my chceme Šumavu vytěžit, jsou nesmyslná. Sdružení Zachraňme Šumavu je seriózní sdružení, které někde musí sídlit a proč by nemohlo sídlit na mé adrese?“ říká senátor.

Happening Hnutí DUHA a protidemonstrace občanského sdružení Zachraňme Šumavu v Hluboké nad Vltavou byly známkou toho, jak je zpolitizovaný celý spor o budoucnost Národního parku Šumava. Na jedné straně politici ODS, na straně druhé jejich kolegové ze Strany zelených. Dva nesmiřitelné tábory chtěly ukázat, kdo má větší sílu. Ano sílu. Nešlo o argumenty, šlo jen o to, kdo přinese více transparentů, kdo udělá větší divadlo. Milí demonstranti, to se vám skutečně povedlo. Divadlo, které nemělo žádný přínos a žádné vyústění, to skutečně bylo bravurní. Mnoho amatérských ochotníků by vám určitě zatleskalo za výkon. Škoda, že taková akce neznamená pro budoucnost nic přínosného. Jen to, že je dál vidět, že klid do národního parku se vnést nedaří a nedaří. A dlouho zřejmě nepodaří. Ani jedna ze stran nehodlá ustoupit a dohodnout se. Jediné, co může celou situaci zklidnit, je jasný zákon o Národním parku Šumava, který vymezí pravidla, určí směr a budoucnost. A nikdo jej nebude zpochybňovat.

Otištěno se souhlasem redakce MF Dnes a autora Václava Janouše

Vrchol Poledníku se stal symbolem boje o Šumavu.

foto Jan Novák

Hlas z Modravy:

K otázce přemnožených kmotrů a kůrovců na Šumavě a k otázce vytrácení turistů ze Šumavy

Díky vytrvalému halasení nejrůznějších ochránářských skupin to vypadá, že kvůli developerským projektům a přemnoženým kmotrům není na Šumavě místo pro přírodu. Nemám v úmyslu zastávat se kohokoliv, kdo by na Šumavě postupoval v rozporu se zákony, ale musím si v souvislosti s happeningem Hnutí Duha v Hluboké nad Vltavou (13. 7. 2012) položit otázku: jde těm, kteří si říkají ochránci přírody, stále ještě o přírodu?

Byla cílem happeningu na Hluboké ochrana přírody?

Nedomnívám se. Spojit šumavskou problematiku s kmotry je mediálně velmi lákavé, ale ukazuje to spíše na skrytý předvolební mítink Strany Zelených. Dlouhodobě kritizují všechny, kteří si ze Šumavy a jejího národního parku vaří politický guláš. Předmětem hlubockého happeningu je jakýsi pan Dlouhý, kterého neznám a kterého jsem nikdy neviděl. Přesto jsem přesvědčen, že tento pan Dlouhý je pouze tím, kdo má tento nechutný politický guláš okořenit a přilákat na něj média.

Stále platí úměra: Čím víc bezzásahového lesa - tím víc kůrovce – tím víc těžeb

V současné době probíhá U Pramene Vltavy petice Hnutí Duha za nejméně 50% bezzásahové plochy v Národním parku Šumava. Pokud by si těžařské společnosti chtěly zaplatit lobybing za své zájmy, budou usilovat právě o 50% bezzásahovost. Jednoduché počty jsou v tomto neúprosné: Ropákem oceněný Jan Stráský se snažil dostat kůrovce z kalamitního do přirozeného stavu, což ve výsledku znamená výrazné omezení až utlumení kůrovcových těžeb. Těžařské společnosti se tak na konec kalamity dívají jako na horizont, kdy si své stroje budou muset stěhovat jinam. Platí totiž neúprosné pravidlo, že čím víc bezzásahového lesa, tím víc kůrovce. Čím víc kůrovce, tím víc těžby.

A co obří projekty na Šumavě?

Na mnoha jednáních slyším obavy, jak se Šumava otevírá developerům. Developerské společnosti jsou součástí tržní ekonomiky a bojovat proti nim znamená hlásit se k návratu do plánovaného hospodářství. Domnívám se, že jsem zhruba obeznámen s investorskými aktivitami v Národním parku Šumava. Lanovka na Hranický (a tím i do oblíbeného rakouského lyžařského areálu Hochficht) a zázemí pro uživatele je investorský záměr, rodící se více než deset let a je jediným investorským záměrem, který je kritizován. Žádné obří rekreační areály, žádné

K otázce přemnožených kmotrů a kůrovců na Šumavě a k otázce vytrácení turistů ze Šumavy

Pokračování ze strany 24

sjezdovky tu nebudou. Jde ale o mediální bublinu, která ale vždy najde své posluchače.

Co s Národním parkem Šumava?

Parta ekologických nadšenců v roce 1991 na Šumavě, vlastně v Praze, prosadila vyhlášení národního parku na Šumavě. Čistá vznosná myšlenka ochránit šumavskou přírodu před nepřítelem. Nepřítelem člověkem. Člověkem hospodářem, člověkem turistou. **Neuplynuly ani dva roky a byl na světě skandál - Národní park Šumava měl být zprivatizován. A tak byl položen základní kámen šumavského osudu.**

Kdo ví, o co vlastně na Šumavě jde? Jaký se na Šumavě vede spor a kdo ho vlastně vede a proti komu? Kdo jaký má na Šumavě zájem? Kdo a jak je využíván a zneužíván? Kdo je pozitivní, kdo je uražený a kdo se mstí? Jak poznat, co je dobré a co je zlé? Na některé otázky odpovědět nedokážu a na ty, co dokážu, tak mě odpovídat ani nenapadne. Nad vši pochybnost jsem ale přesvědčen, že naprostá většina obyvatel Šumavy i jejích návštěvníků se v záplavě informací ztrácí, a tak se raději ze Šumavy vytrácejí. Místní obyvatelé přišli o práci, turisté o část přírody, všichni o příslovečný zádumčivý šumavský klid. Nebylo lepší ten národní park nechat tehdy raději zprivatizovat? Vždyť šlo jenom o peníze. Vždy jde především o peníze! Je tu sice pár hlupáků, kteří se domnívají, že nejde o peníze, a tak s údajnou čistou myslí pomáhají těm, komu o ty prachy jde. Je možné podívat se na šumavský problém z prostého hlediska, bez ideologie. A já se považuji za prostého člověka, který reprezentuje většinový názor obce Modravy, jejíž obyvatelé jsou prostí lidé. Ani mě nenapadne hovořit za všechny šumavské obce. Co chce Modrava a jakou má vlastně zkušenost?

Mně je jedno, zda existuje jedna nebo tisíc mezinárodních ekologických organizací, institucí či korporací, které rozdávají na to či ono území nějakou nálepku. Pokud nálepkování porovná s ideou Zelená úsporám, financovanou například z čistého ovzduší Modravy, které si japonský průmyslník odkoupil od České republiky, aby mohl svému sousedovi či jeho koze vypustit na hlavu o několik tun exhalací víc, pak je mi jasné, že ekologie je super kšeft!

Modrava měla zaniknout

Místní obyvatelé souhlasili s vyhlášením národního parku a bez jejich souhlasu by vyhlášen nebyl. Rok po jeho vyhlášení byla Modrava těmi ekologickými nadšenci určena k praktické likvidaci. Přes odpor státu a orgánů ochrany přírody se podařilo tuto zvrácenou ideu nenaplnit. Modrava je svébytnou obcí, která leží v žaludku zejména partě okolo pochybného strážce státní pokladny Kalouska. Právě Modravou obhájuje ministr Kalousek svůj plán ožebračení šumavských obcí. Prý je Modrava bohatá a je prý nemorální, aby tak málo obyvatel dostávalo tolik peněz! Nedostávali ty peníze obyvatelé, ale území! Území, které tento stát vyhlásil za TOP

VIP území – národním parkem. Bohatne Modrava z toho, že o ni stát pečuje jako o centrální obec Národního parku Šumava? Nebo z toho, že zde stát buduje ekologické projekty? Bohatne z návštěvnosti Národního parku Šumava?

Obec uprostřed suchého lesa

Kdyby měla Modrava žít z Národního parku Šumava, tak už dávno zanikla! Stupidní aplikace zákona o veřejných zakázkách vehnala místní obyvatelstvo do šílených výběrových řízení, která jim sebrala práci nebo snížila ocenění vykonané práce pod otrockou hodnotu! Paradox dospěl pro místní obyvatelstvo do té fáze, že si nelze uprostřed tisíců hektarů suchého lesa pořídít palivové dříví na otop. Je to

Boj o kvůli těžbám v citlivých územích se odehrává hlavně kolem Modravy – foto z protestu proti blokadě aktivistů

asi stejné, jako kdyby lidé žijící uprostřed Sahary museli přijmout skutečnost, že došel písek! **Značka národní parku se nikdy nestala a dlouho nestane etiketou kvality a namísto toho, aby něco tato etiketa přinášela, tak pouze bere. Kdyby tomu bylo naopak, tak by byla naplněna základní filozofie evropských národních parků, že národní parky jsou jedinečným místem pro turistické poznávání cílů ochrany přírody. Ale na Šumavě se vždy najde dostatek argumentů, proč tuto myšlenku nezrealizovat.**

Ekologové chtěli z Březníku odstranit i lavičky

Modrava myšlenku evropského národního parku podporuje, ale to by Modrý sloup nesměl být rudým hadrem pro ty, kteří dnes hulákají, že Šumava přijde o statut národního parku. Dle mého názoru ani Modrý sloup ani kůrovec nejsou těmi pravými symboly současného „boje“ o národní park. Skutečným pravdivým symbo-

lem je obyčejná lavička na Březníku. To, že tam nějaká je, je vítězství Modravy pro návštěvníky. V dávných dobách postavil člověk na Březníku hájovnu a u ní lavičku, na které s největší pravděpodobností sedával i sám Karel Klostermann. Díky jeho románům si lidé Šumavu zamilovali a laviček se tam postavilo více. Tolik, kolik jich bylo potřeba. A co na to tetřev? Nic! Žil zde s člověkem stejně, jak zde žil bez člověka. Možná líp, protože člověk vyhubil vlky, rysy, medvědy a jiné dravce, pro které je tetřev vítanou pochoutkou. Pak ale přišly jiné časy a lavička i s celým Březníkem se ocitla za neprodyšnou železnou oponou, která svými několika tisíci volty mnoho tetřevů usmazila. Co na to tetřev? I tuhle dobu přežil. Jen ta lavička zůstala nějak osamocena a posloužila k příjemnému odpočinku těch, kteří za železnou oponu v rámci pracovních povinností směli vstoupit. Železná opona padla, padla i lavička na Březníku a s ní málem i celý Březník. **Jenom velkým úsilím se podařilo tento stát přesvědčit, že Březník je tu i pro lidi, tak jako kupříkladu bavorský Luzný či Velký Roklan. Březník byl opraven a jeho návštěvníci mohli spočinout na nových lavičkách a kochat se pohledem na majestátní homolovitou horu Luzný. Co na to tetřev hlušeč? Nic! Bohatá populace v Luzenském údolí nepřežila jeho přísnou ochranu a odstěhovala se jinam – do lesa. Kdo to zavinil? Světe div se – lavička! Návštěvník Březníku na ní sedí, povídá o svých zrovna prožitých zážitcích, a to prý ruší hlušeč. Ale nějakou lavičku se nám tam zachránit podařilo. Skoro by se dalo říci, že jsme lavičku vyměnili za Modrý sloup.**

Ekologové nařídili, že člověk a tetřev spolu žít nesmějí

V čem je pointa? Totiž ti sami lidé, co tam nechtějí tu lavičku, ti nechtějí ani ty návštěvníky. Ti chtějí mít ze Šumavy svůj pašalík, a tak píší do Bruselu a spřáteleným novinářům, že to či ono je pro šumavskou přírodu špatné. Z části mají samozřejmě pravdu. Stačí porovnat, jak Šumava vypadala před vyhlášením národním parkem a jak vypadá dnes! A co na to tetřev? Já myslím, že se mu po člověku stýská. Proč by se jinak vyskytoval na Šumavě zejména tam, kde jsou lidé? Třeba mu je líto, že po staletích vzájemného soužití někdo nařizuje, že tetřev a člověk spolu žít nemohou. A co ta lavička? Ta má ještě jeden hlubší symbol. Ta na tom Březníku stejně nebude. On totiž stát nemá na provoz Národního parku Šumava peníze a první, co padne, bude ta lavička. Březník vydrží trochu déle, protože je vystavěn z kamene. Tak já nevím, nebylo lepší ten národní park hned na počátku zprivatizovat? Nebo že by ta cesta byla tím cílem?

Antonín Schubert, starosta Modravy

Kvalitní příroda může existovat navzdory kategoriím

Média mají jednu charakteristickou vlastnost. Potřebují kladné a záporné hrdiny. Z bývalého ředitele správy NP a CHKO Šumava Jana Stráského vyrobila dřevorubce zbroceného pilinami z motorových pil, který mění Šumavu v holé kopce a z jeho zeleného předchůdce, který těžil ještě víc, jemného milovníka ptáků a kytíček. Holé kopce byly na Šumavě vyrubány dávno před Stráským, s laskavým svolením zelených ministrů. Tři roky před Stráského nástupem nastartovalo zelené vedení parku drastické těžby s pomocí molochů na těžbu dřeva zvaných harvestory. Velké plochy lesa byly zničené hlubokými erozními rýhami, jedna vyvážecí souprava za druhou vyjížděla z parku. A to všechno po orkánu Kyrill, který měl podle slov ochranářů poskytnout odrazový bod k netěžení, k nefalšovanému národnímu parku, kde se ponechá příroda přírodě. Zelení ministři sice mluvili o mezinárodně uznávaném národním parku, ale přitom nechali park drancovat. Je to něco podobného, jako když místo historické cesty z Březníku u Modravy na hraniční přechod Modrý sloup otevřel v roce 2009 propagátor šumavské divočiny a tehdejší ministr Ladislav Miko trasu vednou oklikou nejchráněnější šumavskou divočinou, ve které se podle expertních posudků z roku 2005 nachází nejvíce chráněného dřeva.

Obtížná cesta k dohodě

Národní park Šumava, zařazený do II. kategorie podle IUCN (Mezinárodní svazu ochrany přírody) právě tak narychlo, jako byl v roce 1991 konstituován, pravděpodobně nemá opodstatnění pro svou vysokou kategorizaci. O tom hovoří experti od roku 1999. Kategorie II v zásadě požaduje, aby 75% chráněného území zůstalo bez zásahu, což v případě Šumavy jednoduše nelze a je docela možné, že se to neuskuteční ani ve „vzorovém“ Národním parku Bavorský les – kvůli protestům veřejnosti. Pokud bude schválen zákon o Národním parku Šumava, stanoví bezzásahovost na 35% plochy parku během 45 let, což kategorii II podle IUCN neodpovídá. U nás jsou navíc další problémy: není odpovídající zonace, rozdělující území parku na velkou bezzásahovou zónu a ochranný prstenec lesů kolem, kde se intenzivně zasahuje (jako v případě původní části Národního parku Bavorský les). Národní park Šumava, který je dvaapůlkrát větší než bavorský soused, nemůže bez vysokých těžeb ekonomicky přežít. Další problém je v nemožnosti dohody. Experti IUCN dali v roce 2002 šumavským starostům a ochranářům ultimatum: Dohodte se. Bez dohody mezi parkem a obcemi není existence národního parku možná. K této dohodě ani deset let po jejich misi nedošlo, i když jak Stráský, tak jeho nástupce Jiří Mánek mají u šumavských obcí zatím největší důvěru ze všech předchozích parkových šéfů. Mánek v roce 2004 připravil a v obcích projednal první skutečně konsensuální zonaci parku, kterou přijaly jak obce, tak vědci z různých vědních oborů

a dokonce i řada ekologů. Vlivem radikálních nátlakových skupin však tato zonace nikdy přijata nebyla. Radikální ekologové svými utopiemi o okamžité bezzásahovosti cestu k dohodě na Šumavě uzavřeli.

Made in Mexico

Místo dohody s obcemi začala zelená správa parku potichu pracovat na uskutečnění velké nepřístupné plochy zvané Divoké srdce Evropy v centrální části Národního parku Šumava a Národního parku Bavorský les. Divoké srdce mělo být záhy převedeno do nejvyšší ochranné kategorie I b podle IUCN, měly tu být zrušeny cesty a zamezeno přístupu turistům. Veřejnosti o tomto plánu nikdo neřekl. Plán na divočinu se probíral jen na vědeckých sympoziiích a ve Straně Zelených. Divočina kategorie I b byla posléze roku 2009 schválena na Mezinárodní konferenci o divočině v Mexiku. Překategorizování směrem nahoru se však už ani u nás, ani v Bavorsku nepodařilo politicky protlačit. Šumavské kyvadlo se znovu rozhoupalo a dnes se nové vedení parku snaží najít rozumnou cestu ven. Cestu, která možná neexistuje.

Kvůli Národnímu parku Šumava docházejí ministři Tomáši Chalupovi protesty. Protestní dopisy sepisují ti, kdo Šumavu znají jen z rychlíku, anebo tam vůbec nebyli (zelený poslanec z Mnichova Eike Hallitzky, bruselský komisař pro životní prostředí Janez Potočnik nebo úředníci Mezinárodního svazu ochrany přírody ze švýcarského Glandu). Jejich hlasy šumavský spor nevyřeší, protože místní obyvatelé jim nevěří. Místní mají šumavskou přírodu rádi, ale bez zásahů zvenčí. Obávají se změně tváře šumavské krajiny, pokud odumřou další plochy smrkových porostů, obávají se nových zákazů vstupu a uzavírání cest. Kategorie ochrany přírody je pro ně abstraktní pojem. „Žiju na Šu-

mavě od narození a je mi jasné, že si přírodu musíme chránit sami a občas jí pomoci, abychom si ji zachovali a mohli ji rozumně využívat. Aby nebyla znovu zadrátovaná, abychom se na ni nemuseli dívat z výšky,“ říká Jan Novák ze Železných Rud, který má Šumavu prochozenou i projetou na kole křížem krážem. Novák říká, že většina turistů i místních má v téhle věci podobný názor jako on. „Měli bychom si umět rozhodovat sami a nikoliv o nás bez nás. To už tady několikrát bylo a jak to dopadlo. Rozhodnutí od bruselského nebo jiného vzdáleného stolu bývá často tristní a neodpovídá potřebám místních obyvatel.“

Kategorie ochrany přírody jako psychologický problém

Kategorizace chráněného území je posvátná kráva v očích ekologů. Právě na ní lze dobře nasadit vizi divočiny korunované zákazy vstupu, o nichž ekologové sní nad šálky bylinkového čaje. Je to víc psychologický než faktický problém. Mnohem důležitější je nová zonace, která je zatím ve hvězdách. S trochou nadsázky lze říct, že Šumava může mít ještě víc přírodě ponechaných míst, i když bude v kategorii IV. Ať už bude Národní park Šumava ve dvojce nebo čtyřce, les se tu bude muset pěstovat a zdokonalovat lidskou rukou a hlavně se tu bude těžit, i když bude u moci ministr zelený nebo modrý. Pravděpodobně by ale by snížení kategorie mělo psychologický dopad: znamenalo by konec iluzí o nepřístupné divočině. Šumava potřebuje vyváženost mezi zelenými sny a každodenní realitou. Příroda o tom, že má nějakou kategorii, neví.

Radovan Holub

Článek autora k tomuto aktuálnímu problému vyšel v Lidových novinách 3. 8. 2012

Letecký pohled na horu Plesná nad Železnou Rudou ukazuje rozsah rozvrácených lesů. V pozadí jezero Laka

Trocha historie nikoho nezabije

Chod hraničního celního úřadu v letech 1945 -1968

Přednostou Josef Šimek

Počátky obnovení zmíněného úřadu na Železnorudsku sahají do období těsně po druhé světové válce. Na profesní zkušenosti zavzpomínal v srpnu 1968 Josef Šimek, od roku 1945 až do odchodu do důchodu v roce 1953, přednosta celního úřadu na hranicích v Železné Rudě.

Josef Šimek, vedoucí celního úřadu v Železné Rudě v letech 1945 – 1953

Šimek pocházel z jižních Čech. Prakticky celý život zasvětil celní službě, během níž prošel celními úřady na hranicích i ve vnitrozemí, jmenovitě místy jako jsou Polubný, Heřmanice, naše metropole Praha, Domažlice a také Železná Ruda se Sušicí. Přednostu zmínil nelehkou poválečnou situaci, důvod pašování, různorodost cizinců v pohraničí, cesty tehdejšího amerického velvyslance v Praze a dokonce i známé české cestovatele Hanzelku a Zikmunda. Ti všichni Železnou Rudou projížděli. Někteří ojediněle či sporadicky, jiní mnohem častěji. Hřejivou skutečností je, že Josef Šimek si ze všech svých celních působišť nejvíce zamiloval právě Šumavu. Stal se obdivovatelem jejích krás, prošel ji křížem krážem služebně i turisticky. Jako důchodce-brigádník se zdejší lokalitě věnoval dál, neboť začal pracovat na zvelebení šumavských lesů. Nastoupení do vedení úřadu a vše s tím spojené popsal barvitě a bez příkras zhruba takto:

Poválečný běh života v pohraničí

„To bylo 16. července 1945, kdy jsem s dekretem zemského finančního ředitelství nastoupil na celní úřad v Železné Rudě. Podle tohoto dekretu jsem měl obnovit chod celního úřadu, tj. nádražní celní úřad a odbočku na silnici. Dekretem prezidenta republiky Edvarda Beneše z 10. července se také obnovila účinnost celního zákona a předpisů, platných před okupací. Snad si každý dovede představit, jak asi tehdy hranice

s Německem vypadala. Nádraží bylo pusté a jen dvakrát denně sem dojížděl vlak z Klatov. V Německu byly zničeny mosty, a tak doprava přes státní hranici po železnici nebyla možná. Provoz zde začal až někdy v šestačtyřicátém roce. Na silnici však byl silný provoz, ale bez celního řízení. Ochranu státní hranice zabezpečovala četa z čs. západní brigády. Po silnici se pohybovala vozidla americké armády a potom vyjížděli především němečtí vystěhovalci. Naproti v Německu si Američané vybudovali polosudovitý bunkr, kde hlídali do té doby, než přechod předali Němcům. Situace v Železné Rudě byla celkem klidná a němečtí občané, kteří se sem stahovali a naplňovali hotely i soukromé domy, se chovali pod dojmem porážky. Potíže byly s americkými vojáky, kteří k nám jezdili z Německa. Většinou byli ozbrojeni. To již naše předpisy nedovolovaly, a tak docházelo k menším konfliktům.

Finanční stráž a nulový turistický ruch

Po datu mého nastoupení do vedení úřadu zůstala na silnici četa vojáků ještě tři neděle. V Železné Rudě byl utvořen inspektorát finanční stráže a oddělení finanční stráže. Toto oddělení bylo i u nádražního celního úřadu. Stav byl takový, že na nádraží nastoupili celní úředníci, doplnění pro střežení prostoru příslušníky finanční stráže. Na silnici vykonávala dozor pouze finanční stráž, která měla též za úkol provádět celní řízení.

Po turistickém ruchu po válce nebylo ani stopy. Evropa se hospodářsky začala stavět na nohy a v době, kdy se mohl rozběhnout, spadla „železná opona“.

V létech pětáctýřet až osmačtyřet se jezdilo jen za účelem obchodním, politickým, bezpečnostním apod. V té době byla Železná Ruda po Rozvadovu nejsilnějším silničním přechodem na Západ. Využívali ji především Švýcaři, Italové a Francouzi.

Přes Rudu vyjeli Hanzelka se Zikmundem

Hodně se po válce pašovalo, což vyplývalo ze svízelné hospodářské situace. Všechny druhy zboží a hlavně potraviny a textil, a tak trestných činů bylo hodně. Zajímavostí našeho přechodu bylo, že zde velmi často projížděl tehdejší americký velvyslanec v Praze Steinhardt a vůbec poprvé na své cesty vyjeli přes Železnou Rudu dnes již slavní Hanzelka a Zikmund.

Doprava vázne, celní přechod zrušen

Na železnici vázla nákladní doprava. Dráha neměla zájem pro značné výškové rozdíly, které musel vlak překonávat a kdy plné náklady musely být posilovány postrkem. Po roce 1948 se k nám po železnici vracely už jen prázdné vagóny od uhlí, které se přes hranice na Chebsku vyvezlo.

V té době se hovořilo i o likvidaci celních úřadů a návštěvy z Prahy byly stálým postrachem. Stále vyhrožování sankcemi a zavřením do vězení jistě příliš životního optimismu nedávalo.

Ruch na silnici se postupně umrtvoval, až na podzim roku 1949 úplně skončil uzavřením přechodu. Na nádraží jezdily prázdné nákladní vagóny ještě do roku padesát dva. A to byla labutí píseň celního přechodu Železná Ruda, jehož zaměstnanci přešli do Sušice, kam předtím jezdili celně odbavovat exportní zásilky.“

Klíčové roky '68 a '89

Od roku 1949 pak nebyl mezi Rozvadovem a Horním Dvořištěm, tzn. v délce přes 200 km, žádný hraniční přechod. O možném znovuootevření silničního hraničního přechodu v Železné Rudě se v kuloárech mluvilo šeptem od poloviny 50. let. Až teprve v druhé půlce bouřlivého roku 1968 se konečně přešlo od slov k činům.

Pokračování na straně 28

Závora v Železné Rudě byla ještě před drátěnými zátarasy a většinou sloužila jako opěradlo zvědavcům

Dřevorubecká show

STIHL® TIMBERSPORTS® SERIES

u Vás!**STIHL®****Sportovní
dřevorubci
naživo****S mistrem Evropy
a vícemistrem světa
Martinem
Komárkem!****STIHL®
TIMBERSPORTS®**
S E R I E S**V rámci 5.ročníku mezinárodní cykloturistické
akce OKOLO ŽELEZNÉ RUDY se koná dne
8.zář 2012 od 16,00 hodin
dřevorubecká show - vstup zdarma.****Houby, houby!**

Na letošní léto si možná posteskneme, ale déšť a teplo je příhodná kombinace pro ty, kteří se rádi potěší košíkem plným darů našich lesů. A že v tomto čase najde houby každý, kdo tam vkročí, to mi určitě potvrdíte. Houbaři mají svá místa, která neprozradí ani na mučidlech a můj tatínek měl na otázku: „A kde jsi jich, Karle, tolik našel?“ jednoduchou odpověď: „V jeteli, můj milej, v jeteli.“

Prátele čtenáři našeho stále se lepšícího Železnorudského zpravodaje! Přiznám se vám, že potřebuji tento „oslí můstek“, ten aktuální příspěvek o houbách k propagaci zimního semestru (již třetího v pořadí!) našeho studijního střediska Virtuální univerzity třetího věku v Železné Rudě. Začínáme asi v polovině října a rád každému, kdo mě kontaktuje, sdělím detaily. Ovšem to nejzajímavější souvisí i s letošní nadúrodou v našich lesích. Náš semestr má název Pěstování a využití jedlých a léčivých hub. O houbách jedlých, omamných, zdraví prospěšných, o jejich využití i pěstování v domácích podmínkách a mnoho dalšího se každý student dozví na společných videopřednáškách, ze kterých dostane tištěný přepis s sebou a může tak v teple domova naplnit heslo klasika: „Repetitio mater studiorum“, tedy že opakování je matka moudrosti.

Kdo se může přihlásit? Nezaměstnaní nebo čekající na statut důchodce, invalidní důchodci bez rozdílu věku a osoby nad padesát let se statusem důchodce. Zájemce těchto kategorií rádi uvítáme v naší, zatím nepočtené, ale přátelské partě.

Konzultant a student: Karel Löffelmann

Kontakt: mobil 721 581 733

e-mail : loffelmann.kar@seznam.cz

Trocha historie nikoho nezabije

Dokončení ze strany 25

K plnému docenění nezměrného přírodního bohatství kolem, výhodné polohy Železné Rudy napůl cesty mezi Prahou a Mnichovem, včetně přímé návaznosti na Švýcarsko, možnosti ubytování a služeb však došlo až po roce 1989. Dnes už bereme málem jako samozřejmost i dříve utopický fakt, že se do sousedního Bavorska bez potíží dostaneme osobním vlakem.

Informace z článku Josefa Pospíchala „O historii před historií Železné Rudy“, který vyšel 21.srpna 1968 v časopisu Clo-douane, se souslovím autora zpracovala LCK

Dnes budova bývalé hraniční celnice čeká na nové uplatnění, patrně z ní bude česko-německé informační centrum

RODINNÝ PENZION HABR, Železná Ruda
Vás zve na 5. ročník mezinárodní cyklo-turistické akce

OKOLO ŽELEZNÉ RUDY

8. září 2012

Program: 06 – 15 hodin - registrace účastníků
16 hodin - TIMBERSPORTS SHOW
17,30 hodin - přednáška o Šumavě
18 – 24 hodin - volná zábava

Občerstvení zajištěno od 6.00 do 24 hodin

Trasy • pěší - 7 rodinná - 15 - 30 km • cyklo 30 - 50 km
7. - 8. září Pivobraní - vínobraní

Zdarma vlakové spojení ČD Špičák - Alžbětín

Info o bonusech a trasách
www.pkvylet.cz

partneři

mediální partneři

Cyklotip

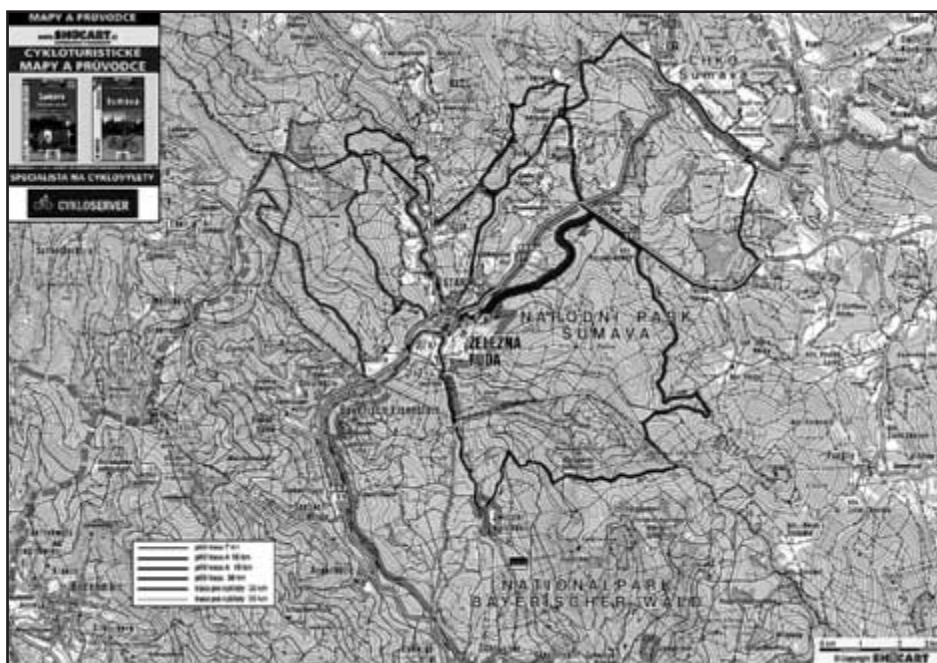
35 km, cca 2 hodiny 15 minut

Vyjíždíme ze Železné Rudy ulicí Sklářskou kolem cukrárny Sněhurka. Za železničním přejezdem uhneme doleva na ulici Debrnickou a začneme stoupat směrem na Polom. Po 3,5 km přijíždíme k Zámeckému lesu. Zde se dáváme opět doleva na takzvanou magistrálu a po ní míříme směrem na Gerlovu Huť. Jedeme po mírně nakloněné rovině, která je ale nakloněna proti nám, takže neustále šlapeme do pedálů. Asi po 4 km přichází poměrně prudký sjezd, který končí na silnici Železná Ruda – Nová Hůrka – Hartmanice. Zde bych doporučil všem bikerům, aby se vždy dívali dopředu. To platí i o ostatních sjezdech. Stává se dost často, že proti vám jedou cyklisté, kteří ne vždy zvládají řazení při jízdě do kopce a občas při něm vyjíždí do protisměru. Mám s tím zvláště zkušenosti při sjezdu z Poledníku.

Kopperl Kaple zvaná kaple sv. Barborky pod nádražím Železná Ruda město

Po vjezdu na Hůreckou silnici odbočujeme opět doleva, přejíždíme silnici spojující Železnou Rudu a Klatovy a najíždíme na stezku vedoucí od Gerlovky přes krásné údolí pod horou Pancíř kolem bývalé stodoly až na Nový Brunst. Pokračujeme dále směr Hofmanky. Při příjezdu na Hofmanky si vychutnejte krásný pohled na panoramu od Polomu přes Falkenstein, Jezerní horu Javorského jezera a samozřejmě Velký Javor. Sjíždíme z Hofmanek na Špičácké sedlo a od hotelu Karl dále pokračujeme po cestě k Černému jezeru, které je vzdáleno asi 4 km. Pokocháme se pohledem na jezero a zpátky se vracíme po stejné trase. U hotelu Karl zabočíme doprava a najíždíme na silnici směr Železná Ruda. Asi 150 metrů za zatáčkou pod bývalou výstavnou vojenskou zotavovnou Rixi (dnes je opuštěná, co s ní asi bude?) odbočujeme na lesní cestu, která nás dovede až na špičácké sjezdovky (tato cesta je plná kořenů a kamenů). Přejedeme sjezdovky směr Čertovo jezero, které je vzdáleno cca 2 km. Vjíždíme do lesa na stezku,

Cyklotip

Dokončení ze strany 29

kde musíme sesednout a prakticky až k jezeru kolo vedeme. Odměnou za to je nám úžasný pohled na jezerní plochu a Jezerní stěnu, která se nad ní vypíná. Zde doporučuji si sednout na některý z velkých kamenů a nasávat atmosféru tohoto přírodního krásna. Na horizontu Jezerní stěny jsou dodnes patrné stopy po řádění orkánu Kyrill. Po zastávce přejedeme dřevěný mostík a pokračujeme rovně k asfaltce, po které sjíždíme prudkým klesáním k chatě Bumbálka a kolem statku projedeme pod viaduktem k hotelu Čertův mlýn a nájždíme na silnici směřující do Železné Rudy. Vjíždíme do města kolem kapličky s umrlčími prkny a už se můžeme těšit, jak si objednáme v restauraci Laka guláš s osmi. Já nazývám tento výlet „cesta kolem mé hlavy“.

Hezké zážitky a šťastný návrat přeje

Jan Novák, Železná Ruda (Text a foto)

Čertovo jezero

Nad Černým jezerem směrem ke Statečku se nám otevírá krásný pohled na údolí Úhlavy

Špičácké sjezdovky

Klasicky na kole – Pancíř, Můstek, Prenet

Chata na Prenetu není momentálně otevřená

Pokud máte chuť na pohodový výlet na kole a třeba i zakončený výborným obědem v příjemném penzionu, pak je tento typ určený právě pro vás. Ze Špičáckého sedla trvá na kole cesta do Zelené Lhoty pouhou hodinu jízdy. Trasa začíná na Špičáckém sedle, kam buď vystoupáte po silnici ze Železné Rudy, nebo naopak sjedete z Hofmanek, kam jste se nechali vyvézt lanovou dráhou, která přepravuje kola. Ze sedla se vydáte po takzvané „betonce“, modře značené turistické cestě, která ještě přibližně dva kilometry mírně stoupá. Po těchto dvou kilometrech se cesta, jejíž směr je Hojsova Stráž, už jen svažuje. Nad Hojsovou Stráží se napojíte na silnici, kterou ale po vjezdu do obce hned na první křižovatce vpravo pod kostelem opustíte. Z obce vyjedete po asfaltové cestě, na rozcestí pokračujete cestou opět vpravo. Příjemná, místy asfaltová a místy zpevněná lesní

Pokračování na straně 31

• • Cyklotoulky Pepíka Škúrka • •

Ve znamení vrcholů

Červenec u Pepíka proběhl vysloveně ve znamení šumavských vrcholů. Počítejte se mnou – čtyřikrát Pancíř a Můstek s romantickými západy slunce, třikrát Velký Javor, který je coby nejvyšší hora Šumavy pro bikera vždy výzvou a dvakrát Falkenstein. Nahoru přes Rukowitzschachten a dolů s dlouhým sjezdem přes Zwieslerwaldhaus. Pepík obzvláště doporučuje výjezd na Javor, jenž důkladně prověří vaše bikerské schopnosti. Málokdy se prý stane, že by se během kochání od vrcholového kříže neobjevili další, podobně zapálení cyklisté. Proto níže naleznete speciální tipy zaměřené na zdolání této na Šumavě nejvyšší hory, německy zvané Großer Arber. K 31. 7. má Pepík ujetu 1690 km, nastoupáno 39 100 m.

Houbaření

K letním měsícům a následněmu babímu létu v horském prostředí šumavských lesů určitě patří také houbaření. Najdou se cyklističtí nadšenci, kteří rádi spojí příjemné s užitečným, v tomto případě tedy sběr hub s cyklistikou. Pepík takový není. Když jede na kole, houby nesbírá. Zahlédne-li cestou přece nějaký ten jedlý exemplář, prostě se jen kochá. Někdy jde ještě ke všemu o houbové dorostence, kterým by podle jeho názoru ještě pár dní navíc v mechu

jedině prospělo. Pokud jde o lesní terén, kudy chodí Pepík i pěšky, prostě to riskne. Pamatuje si místo, nechá milé houby dorůst a pak se pro ně při pěším, čistě houbařském výletě jednoduše vrátí. Většinou má štěstí a trpělivý plán mu vychází. Pepík totiž není zastáncem teorie o plundrování lesa hlava nehlava. Vždycky si velmi pečlivě vybírá, které houby nakonec skončí v jeho košíku.

Houbaři, pozor! Rostou...

Foto Josef Škúrek

Raději sólo

Čas od času Pepík na své cyklovýlety vezme jednoho nebo více partáků do nepohody. Ne-skrývá ale, že podobně jako většina ostatních bikerů nejraději jezdí sólo. Jede-li sám, „umí“ v pravý čas zastavit a obdivovat nádherné scenerie, co se během vyjížďky naskytnou. Ve dvou nebo ve třech daná místa spíš jen projedou a to hezké je hned pryč. Mimoto má každý jedinec v sobě od přírody zakódované určité tempo a vlastní představu, týkající se rychlosti, počtu zastávek a ujetých kilometrů.

Zásadně bez hudby

Vymoženosti moderní elektroniky nabízejí nevídaná zpestření. Pepík si sice kvalitní muziku poslechne moc rád, ne však během cyklovýletu. Zásadně vyrazí za sportovním dobrodružstvím bez hudební kulisy typu miniaturních sluchátek v uších a MP3. Mnohem raději vnímá ryzí zvuky přírody – zpěv ptáků, bzučení hmyzu a šumění lesa. Zdá se mu bezpečnější všechno kolem sebe i za sebou slyšet a v případě potřeby na nenadálou situaci ble-skurychle zareagovat. To však neznamená, že se mezi bikery nenajdou tací, kteří zastávají názor přesně opačný. Proti gustu žádný dišputát.

Pokračování na straně 32

Klasicky na kole – Pancíř, Můstek, Prenet

Dokončení ze strany 30

cesta svažující se údolím jižních stráží vás dovede až do obce Zelená Lhota, a to přímo k nádraží a již zmiňovanému hotelu Zach.

Ten byl vystavěn za první republiky coby Hotel Tauschek a pod jménem Hotel Zach nabízí dodnes kromě ubytování i výbornou kuchyni. Pokud tedy neodoláte nabídce a dopřejete si tu oběd, můžete se vrátit zpět vlakem. Jen je vhodné předem zjistit, který vlak je určen i pro přepravu kol.

Ke stejnému cíli můžete ze Špičáckého sedla dojet i náročnější trasou, která vede po takzvané pískové cestě směrem na Můstek, Prenet a odtud sjíždí opět do Zelené Lhoty. Pokud na jejím začátku využijete lanové dráhy, vyjedete až na Pancíř, odtud k Pískové cestě snáze sjedete. Buď asfaltovou cestou vracející se zpět, nebo po pancířské sjezdovce, kterou cesta prochází. Dále pokračujete vpravo na Tomandlův křížek a na planinu, kde stávala rekreační chata Můstek, která v roce 1995 vyhořela od přehrátkého komínu. Zde se nacházíte v nadmořské výšce 1234 m n.m., tedy nejvyšše položeném bodu této cesty. Po pěti kilometrech cesty se dostáváme pod vrchol Prenetu a k chatě Prenet. Nedaleko chaty se nachází kaple Sv. Kunhuty, která zde

stojí od roku 1384. Chata samotná je v současné době uzavřená a občerstven tak nabízí po čtyřech kilometrech klesání opět Hotel Zach v Zelené Lhotě.

Obě tyto trasy je také možné spojit, přes Prenet je vhodnější cesta zpět na Špičácké sedlo.

Celkem pak ujedete 35 kilometrů při převýšení 599 m.

Pokud se rozhodnete pro první část trasy, je možné ji zdolat i na horských koloběžkách.

Pavla Šebestová

Cestou z Hojsovy Stráže do Zelené Lhoty přes jižní stráň se můžete u této malebné kapličky zastavit

• • Cyklotoulky Pepíka Škůřka • •

Cyklotip pro konec letních prázdnin

Dokončení ze strany 30

V hledáčku Velký Javor

Ze Železné Rudy sjedeme do Bavorské Rudy, za benzínovou pumpou okolo hřiště přes Řeznou. Držíme se vlevo, kolem čističky se dostaneme k silnici na Arberhütte. Přejedeme ji, po 50 m zahne doprava a začínáme stoupat na Velké Javorské jezero. Nikde neodbočujeme, až na posledním téčku se dáme vlevo. Kolem potoka dojedeme na silnici a po ní po 100 m na Velké Javorské jezero. Tím je ukončena první etapa našeho snažení. V nohách máme 10 km a nastoupáno cca 300 m. Po protažení nohou se pustíme do druhé etapy. Lze ji nazvat takovou silniční vsuvkou. Pod Velkým Javorským jezerem se nasměrujeme na Bodenmais a stoupáme 2,75 km a výškových 150 m až za serpentinu. Zde zatočíme vpravo a následuje etapa třetí. Po pískové cestě držíme směr, na druhé křižovatce pak jedeme vlevo a stále stoupáme až na vrchol – křižovatku na Mittagsplatzl. Tím jsme nastoupali dalších 150 výškových metrů. Odtud pokračujeme víceméně po horizontále až na Arberschachten. Tady dávám pravidelně carbosnack. Odtud terénní vložkou po Panorama-weg – nejprve s mírným stoupáním, po 500 m vlevo po horizontále až k cestě na Velký Javor. Tady nastává etapa poslední – 1,5 km a 130 m dalšího stoupání. Většinou se na konci stoupání zastavím a jdu se pokochat pohledem na Malé Javorské jezero z jednoho ze čtyř skalních vrcholů Javoru. Pak už následuje jen závěrečný výstup až ke kříži. Odměnou je nejen dobrý pocit, ale i krásné výhledy na velkou část Šumavy. Tady si člověk uvědomí, že to s tou „sežranou a šedivou“ Šumavou není zdaleka tak špatné...

Javor pouze jako cíl cesty

Pokud si Javor vyberete pouze jako cíl své cesty, pak doporučuji kratší cestu zpátky. Dříve jsem jezdil rovnou na Brennes, momentálně je tam udělaná nová cesta. Zatím to na sjezd na kole není, nový povrch si ještě nenesl a sjezd okolo horní stanice gondoly není bezpečný. Vrátime se stejnou cestou až na odbočku na Mittagsplatzl, zde odbočíme vpravo a sjíždíme směr Bodenmais. Na první křižovatce vlevo a dojedeme na Bretterschachten. Zhruba v půlce parkoviště směr Brennes začíná vpravo dlouhý sjezd přes Kiesau k běžkařskému centru u Ra-

a za ním odbočíme vlevo na Schwellhäusl. Odtud přes kopec směr na Zwieslerwaldhaus, před Debrnickým potokem vlevo na Ferdinandovo údolí a přes Debrník do Železné Rudy. Celá trasa má 50 km, převýšení 1 145 m.

Delší výlet spojený s Javorem

Pokud chcete delší výlet, doporučuji z Javoru pokračovat na Schareben. Na konci sjezdu z Javoru směr Bodenmais se dáme vpravo, na další křižovatce opět vpravo, přičemž mineme odbočku na Malý Javor. Po chvíli se před námi objeví krásný výhled na horu Enzian a celou hřebenovku přes Schwarzeck až po Kreuzfel-

U kříže na Velkém Javoru

Foto Josef Škůřek

bensteinu. Stojí zato dojet až do Rabensteinu – pěkné výhledy. Vrátime se k centru a pokračujeme směr na Regenhütte. Na konci sjezdu přejedeme přes starý most Řeznou, tunelem pod hlavní silnicí, podjedeme hezký viadukt

sen. Po delším sjezdu na křižovatce cest se dáme vpravo směr Schareben. Přejedeme další křižovatku cest a pořád držíme směr Schareben, kam se nakonec dostaneme po kilometrovém sjezdu. Berghütte Schareben je v nadmořské výšce 1019 m, nabízí nápoje a kuchyni v bavorském stylu včetně domácích koláčů. Pořádně se protáhneme a doplníme energii. Vracíme se stejnou cestou až ke křižovatce, kde jsme ukončili sjezd od Javoru. Na ní se dáme v přímém směru do mírného stoupání po cestě Fuchsreihenweg směr Schonebene. Na křižovatce s asfaltovou silničkou sjedeme po této silničce k první odbočce vlevo. Touto zkratkou dojedeme na další křižovatku s cestou č.11. Dáme se po ní vlevo do mírného stoupání. Po pravé straně hučí vodopády Risslochfalle. My tuto soutěsku s vodopády objedeme a stále po cestě č.11 dojedeme až k hlavní silnici do Bodenmais. Po silnici sjedeme na další křižovatky cest Schonebene. Zde se dáme po cestě č.3 Kiesstraße na Rabenstein a z Rabensteinu již stejnou cestou jako viz výše. Celá trasa měří 68 km, nastoupáme 1762 m a projedeme mnoho míst, kam stojí zato se vrátit.

Cesta na Velký Javor

Foto Josef Škůřek

Pepík Škůřek ve spolupráci s LCK

Železnorudsko ve fotografiích

I asfalt a kus křídý stačí k vtipné propagaci točené zmrzliny

Zmije aneb Šumava je plná krásných, leč nebezpečných tvorů

Foto Josef Škůrek

Martina a Denisa Strelcovy při zpáteční cestě z Čertova jezera

Poslední vlk na Šumavě byl zastřelen v prosinci 1894, jak připomíná "vlčí kámen" pod Světlou horou u Lipky

Šumavské snění

Na Špičáku proběhl Evropský pohár ve sjezdu horských kol

Elitní kategorie Evropského poháru ve sjezdu horských kol iXS EDC vyhráli na šumavském Špičáku Jihoafričan Johann Potgieter a potřeťi za sebou Švýcarka Miriam Ruchti.

Čechům se dařilo. Připsali si tři umístění na stupních vítězů. V ženské kategorii skončila třetí Simona Jirková. V elitní kategorii mužů obsadil Adam Vágnér v tomto závodě nejvyšší kategorie UCI výborné čtvrté místo. Navíc šestý byl další Čech Matěj Charvát. Kategorii Masters (30 a více let) dokonce vyhrál Vlastimil Hynčica, junior Lebl byl třetí.

Vítězem elitní kategorie mužů se v pátém z celkových sedmi letošních závodů EP mezi 190 startujícími (o 45 více než loni) stal na Špičáku Jihoafričan Johann Potgieter. Ten ovládl už i sobotní kvalifikaci. Druhý o pouhých 0,46 sekundy dojel Němec Johannes Fischbach a třetí se ztrátou 1,6 sekundy pak Robin Wallner. Hned za nimi se na čtvrtém místě umístil Čech Adam Vágnér (v kvalifikaci 6.). Tomu na stupně vítězů chybělo pouhých 0,3 sekundy. Šestý pak skončil Matěj Charvát (v kvalifikaci 5.). Do dvacítky nejlepších se vešli ještě Ondřej Štěpánek (14.) a Jan Čepelák (20.).

„Na Špičáku se mi hodně líbilo, rychlá a prašná trať mi sedla, jelo se mi skvěle. Diváci i atmosféra byli fantastičtí,“ uvedl těsně po závodě a sprše v šampaňském Johann Potgieter. Nejlepší Čech Adam Vágnér mohl být z bramborové medaile možná trochu zklamaný, ale po závodě mu úsměv nechyběl: „Uteklo mi to o chloupky, jel jsem tak, abych si na bednu stoupl. Nevyšlo to, no tak to zkusím za rok zas.“

Mezi ženami obhájila v kategorie Elite své loňské prvenství ze Špičáku s více než třísekundovým náskokem Švýcarka Miriam Ruchti. Druhá došla Slovinka Zarja Cernilogar a třetí nejlepší z českých jezdkyň Simona Jirková se

ztratou 9 sekund na vítěznou Švýcarku. Výborně si vedly i Jana Bártová (5.) a Michala Lipová (9.).

Radost ze skvělého umístění si Česká republika užila ještě v kategoriích Masters, kde zvítězil Vlastimil Hynčica. V juniorech (U17) byl pak bronzový Martin Lebl. Pořadí na dalších místech je uvedeno níže.

Dvoudenní závody (v sobotu rozřazovací a v neděli finálové jízdy) se na Špičáku jely na náročné a technické trati Struggle dlouhé 1750 metrů. Od vrcholu Špičáku, kde byl start, překonali jezdci cestou do cíle celkem 320 výškových metrů. „Ke kvalitě závodu určilo přispělo, že se jej letos účastnili pouze jezdci s licenci. Trať byla podle slov samotných závodníků oproti loňsku náročnější (některé pasáže byly ztížené), ale zároveň i lepší. Svoji úroveň se vyrovnala standardům světového poháru,“ shrnul špičácký víkend v downhillu ředitel celého závodu Jiří Lutovský.

Na odměnách bylo celkem vyplaceno 4555 Eur, což je o čtvrtinu více než loni. Vítěz mužské kategorie elite získal 665 eur a tzv. „Prize Money“ bral ještě osmý v celkovém pořadí. Obdobné to bylo i v ženské elitní kategorii. V masters a juniorech je získali první tři.

Letošní druhý srpnový víkend přilákal do největšího sportovního střediska na české straně Šumavy přes 6 000 diváků. Na rozdíl od loňska, kdy zde bylo o tisícovku lidí méně, se jelo za slunečného a teplého počasí (v roce 2011 pršelo a bylo chladno).

Špičák bude závody EP hostit i příští rok nejspíše už koncem června 2013, kdy se zde pojede již počtvrté za sebou.

-red- s využitím informací Radka Vaniše ze Sportovního areálu Špičák

Závodníci překonávali četné překážky, kameny, kořeny, lávky a mosty.

Na fotografii loňský vítěz Markus Pekoll z Rakouska.

Foto: Fotofotřík (Jindřich Čermák)

Letní soustředění záchranářských psů

Letního soustředění záchranářských psů v Mostě se zúčastnili manželé Pospíšilovi a dvě členky kynologického klubu Železná Ruda Zuzana Marková a Ivana Buřková. Soustředění bylo zaměřeno nejenom na vodní výcvik, ale i na poslušnost, překážky a plošné vyhledání. Na konci týdne jsme pořádali zkoušky a to základní ZZZ a terénní ZTV1. Na zkoušky nastoupilo šest psovodů se psy. Čtyři zdárně zvládli uložené cviky, ale bohužel dvěma se to nepovedlo. Soustředění se všem moc líbilo, a tak se příští rok zase vrátíme na cvičiště Rastava u Mostu.

-red- ve spolupráci s Monikou Pospíšilovou

Regina Moniky Pospíšilové, která byla vychována u PČR, provádí jeden ze cviků – vyskočila z člnu a plave na břeh směrem k majitelce

Motokáry a koloběžky na Špičáku

Na Špičáku v oblasti parkoviště „Kaskády“ pod nástupní stanicí lanovky na Pancíř najdete zajímavou atrakci pro děti i pro dospělé. Motokárovou dráhu pro veřejnost. K dispozici tu jsou tři motokáry s tichým chodem a okruh dlouhý 450 m. Cena jízdy je 100 Kč na 5 minut a 150 Kč na 10 minut. Otevřeno je denně od 10 – 18 hod. za příznivého počasí. V září bude otevřeno jen o víkendech od 11 – 18 hod.

Provozovatel půjčovny motokár Jiří Loos má k dispozici novinku – koloběžky. Na nich je možno vyrazit na navržených dvanáct tras v délce 3 – 30 km. Jedna z variant: („Kaskády“) – Špičácké sedlo – Černé jezero – vodopády Bílá strž. Další možností je využití blízké lanovky na Pancíř a sjezd dolů na koloběžce. Mezi nejnáročnější patří trasa č. 9 – Pancíř – Hoffmanky – Gerlova Huť – Polom – Železná Ruda – Špičák, celkem 30 km. Hlavní stanoviště koloběžek je Špičácké sedlo. Od příštího roku bude stanoviště koloběžek s půjčovnou přímo na vrcholu Pancíře, odkud se bude vyjíždět. Další stanoviště bude Špičácké sedlo, které už funguje letos, a také parkoviště „Kaskády“.

Jedna hodina zapůjčení koloběžky stojí 50 Kč, dvě hodiny 90 Kč a celý den 180 Kč. Koloběžky jsou od české firmy Yedoo. Stroje

na dvou malých kolech jsou spolehlivé, technicky progresivní, mají dobré špalíkové brzdy, některé dokonce kotoučové brzdy. Návštěvník se s koloběžkou nemusí vracet zpět na parkoviště „Kaskády“ nebo na Špičácké sedlo, ale může ji vrátit na některém ze sběrných míst. Je to například penzion Bultas v centru Železné

Rudy, pro milovníky delších výletů je to hotel Zach v Zelené Lhotě (blízko nádraží ČD) nebo dokonce Camp v Nýrsku. „Jízda na naší koloběžce, to je taková rychlejší procházka,“ říká majitel Jiří Loos. Techniku jízdy na koloběžce Jiří Loos ochotně vysvětlí i začátečníkům. Viz webovou stránku www.aktivita-sumava.cz -rh-

Půjčovna koloběžek na Špičáckém sedle. Na fotografii je Květa Loosová

Podzimní sezóna fotbalových týmů Železné Rudy

Rozpis zápasů A týmů

Sobota 11.8.	Žel.Ruda - Velký Bor	17,00
Sobota 18.8.	Bolešiny - Žel.Ruda	17,00
Sobota 25.8.	Žel.Ruda - Mochtín B	17,00
Sobota 1.9.	Žel.Ruda - Luby B	17,00
Sobota 8.9.	Ž.Ruda - Horažďovice B	17,00
Sobota 15.9.	Žel.Ruda - Nezamyslice	16,30
Neděle 23.9.	Sušice B - Žel.Ruda	16,30
Sobota 29.9.	Žel.Ruda - Vrhavěč	16,00
Sobota 6.10.	Běšiny - Žel.Ruda	16,00
Sobota 13.10.	Žel.Ruda - Janovice	15,30
Sobota 20.10.	Hrádek - Žel.Ruda	15,30
Sobota 27.10.	Ž.Ruda - Týnec	14,30
Sobota 3.11.	Chanovice - Žel.Ruda	14,00

Rozpis utkání B týmů

Neděle 12.8.	Žel.Ruda B - Ježovy	13,00
Neděle 19.8.	Nýrsko B - Žel.Ruda B	16,00
Neděle 26.8.	Ž.Ruda B - Měcholupy B	13,00
Neděle 2.9.	Žel.Ruda B - Dešenice	13,00
Sobota 8.9.	Žel.Ruda B - Dlažov	17,00
Neděle 16.9.	Žel.Ruda B - Měčín B	13,00
Neděle 23.9.	Vrhavěč B - Žel.Ruda B	16,30
Neděle 30.9.	Žel.Ruda B - Bolešiny B	13,00
Sobota 6.10.	Bezděkov B - Žel.Ruda B	16,00
Sobota 14.10.	Žel.Ruda B - Janovice B	13,00
Sobota 20.10.	V o l n o	
Neděle 28.10.	Žel.Ruda B - Spůle	13,00
Sobota 3.11.	Křenice - Žel.Ruda B	14,00

Rozpis utkání dorost

Sobota 2.9.	Švihov - Železná Ruda	10,00
Sobota 8.9.	Žel.Ruda - Malý Bor	14,30
Sobota 15.9.	Žel.Ruda - Dlohá Ves	14,00
Neděle 23.9.	Janovice - Žel.Ruda	13,30
Sobota 29.9.	Žel.Ruda - Pačejov	13,30
Sobota 6.10.	Hradešice - Žel.Ruda	10,00
Neděle 14.10.	Hrádek - Železná Ruda	10,00
Sobota 20.10.	Žel.Ruda - Švihov	10,00
obota 27.10.	Malý Bor - Žel.Ruda	10,00
sobota 3.11.	Žel.Ruda - Hrádek	10,00

Rozpis utkání žáci

Sobota 1.9.	Mochtín - Žel.Ruda	14,30
Sobota 8.9.	V o l n o	
Neděle 16.9.	Žel.Ruda - Nař.Hory	10,30
Středa 19.9.	Žel.Ruda - Měčín	16,30
Neděle 23.9.	Hradešice - Žel.Ruda	13,30
Neděle 30.9.	Žel.Ruda - Nezamyslice	10,30
Neděle 7.10.	Bolešiny - Žel.Ruda	13,00
Neděle 14.10.	Žel.Ruda - Hartmanice	10,30
Sobota 20.10.	Sušice B - Žel.Ruda	14,00
Neděle 28.10.	Žel.Ruda - Hrádek	10,30

Dobová fotografie z roku 1969: Velký požár u kostela

Jarda Snášel, dráhový cyklista ze Železné Rudy, dobývá i nadále betonové ovály a sbírá medaile

Je tomu téměř rok, co se široká veřejnost dočetla o úspěších talentovaného sportovce, který se věnuje dráhové cyklistice. Ta je specifická tím, že se nedá natrénovat v kopcích ani na rovinách. Trénuje se na dřevěných, případně betonových oválech. Jarďa dostal tuto možnost v 6. třídě po přestupu na sportovní gymnázium v Plzni. Tam se dostal do rukou zkušených trenérů V. Nováka a K. Machačného v TJ ZČE Plzeň. Za důvěru se odměnil několikrát ziskem medailí z významných celorepublikových soutěží. Vzpomeneme, že v roce 2009 jako starší žák vyhrál Šumavský pohár v lyžování a stal se mistrem ČR na 500 m a vicemistrem ČR ve sprintech. Také se stal vítězem Českého poháru. V následujícím roce (2010) po přestupu do kategorie kadet se tým TJ ZČE Plzeň v sestavě s Jarďou stává Mistrům ČR v team sprintu. Zároveň získává titul vicemistra Mistra ČR v keirinu (závod za motorovými vodiči). Jarďa obhájil také prvenství v Českém poháru ve sprintu.

V roce 2011 se počet úspěchů rozšířil. Na 5. olympiádě mládeže v Olomouci se stal olympijským vítězem ve sprintu. Na 500 m s pevným startem získal stříbro (2. místo). Tím ale výčet medailí zdaleka neskončil. Na mistrovství republiky na otevřeném oválu obohatil svou sbírku o další cenné kovy. Začal „pouze“ stříbrem v keirinu. Další disciplíny suverénně ovládl a získal 3 zlatých medailí (sprint, 500 m s pevným startem, team sprint). Potřetí v řadě vyhrál Český pohár a stal se jednoznačně nejúspěšnějším cyklistou v kategorii kadet. Tyto výsledky jej katapultovaly do našeho nejlepšího oddílu dráhové cyklistiky, Dukly Brno. Nabídku neodmítl. Rozhodoval se pouze, co se školou. Nakonec dal přednost škole v Plzni (sportovní gymnázium). Dostal individuální plán. Tréninky absolvuje v Brně pod vedením zkušených trenérů Z. Noska a S. Buchty. Zúčastňuje se také významných závodů v zahraničí. Nemá to jednoduché. Dostal se do kategorie junior, která má daleko vyšší úroveň, a tam už musel kvalitu prokázat. Neztratil se. V listopadu jel úspěšně omnium (souhrn několika disciplín) ve Vídni. V konkurenci třiceti jezdců z několika zemí obsadil skvělé 9. místo. V dalším týdnu obsadil 4. místo na Ceně Prahy v kvalifikaci na 200 m. V lednu letošního roku už vyjel s reprezentačním družstvem na závody do holandského Appeldornu. Na programu byl sprint a keirin. Ve sprintu se nedostal z kvalifikace, ale

v keirinu obsadil 4. místo v B finále (celkem 10. místo). V únoru a březnu 2012 se konaly v Appeldornu další závody. Zejména v březnovém závodu při účasti elitních jezdců světových pohárů zabodoval. V keirinu vyhrál svou jízdu. V dubnu absolvoval závody v Praze na zastřešené dráze. Ve sprintech získal 4. místo. Na 1 km trati s pevným startem obsadil 4. místo. V bodovacím závodě dvojic se dostal na stupně vítězů (3. místo). V květnu na závodech v Cottbusu neoslňl. V keirinu obsadil 9. místo a ve sprintech 12. Lépe se mu dařilo v Prostějově při závodech Českého poháru. Ve sprintu 3. místo a v keirinu také.

Jardova chvilka přišla v červnu. Plzeňský velodrom, kde se cítí jako doma, hostil účastníky Českého poháru. Jezdci absolvovali celkem 3 starty v kvalifikačních disciplínách. Výsledky všech se sečetly a Jarďa se dostal až do finále, kde porazil svého týmového kolegu D. Sojku a vystoupal na 1. místo. Červenec byl v letošním roce nejúspěšnějším. Od 3. 7. do 8. 7. se zúčastnil mistrovství Evropy v portugalské Anadii. Startoval v teamovém sprintu v sestavě Jaroslav Snášel, Jakub Vývoda, David Sojka. Po úspěšném absolvování rozjížděk se dostali do souboje o bronz s týmem Polska. Po těžkém boji zůstali jen těsně pod stupni vítězů. Pro Jarďu to byla obrovská zkušenost, ale také zklamání z chyb.

O týden později si spravil chuť na Mistrovství ČR na brněnském velodromu. Rozjížděl se pomalu, přesto se dostal do finále sprintu. Podlehli svému kolegovi Tomáši Tesaříkovi a získal „jen“ stříbrnou medaili. Další den v teamovém sprintu ve složení Snášel, Tesařík, Pietrula získal druhou stříbrnou medaili. 1 km s pevným startem absolvoval ve třetím nejlepším čase a rozšířil sbírku medailí o bronz. Poslední disciplína, oblíbený keirin na Jarďu čekala v poslední den. Věřil si. S přehledem postupoval až do finále. Tam jej čekalo vše nejlepší, co dráhová cyklistika v kategorii junior může nabídnout. Po napínavé jízdě mohl za cílovou páskou oslavně zvednou truce nad hlavu a jásat nad ziskem zlaté medaile. Ziskem titulu se stal majitelem dresu Mistra ČR pro rok 2012.

Další závody jej čekají koncem srpna v Prostějově při memoriálu Otmara Malečka. Letošní cíl, tedy zisk mistrovského trikotu, má splněný. Čeká ho hodně práce, ale doufáme, že se nevzdá. Touží po dalších úspěších a my budeme držet palce.

Ruda Pavel, Železná Ruda

